

Observant 1

Jaargang 13, 20 augustus 1992

Informatie- en opinieblad van de Rijksuniversiteit Limburg • adres: Postbus 616, 6200 MD Maastricht • tel. 043-883174

Inhoud

Huizenlief en -leed

Het eerste nummer van de nieuwe jaargang is bijna geheel gewijd aan het wonen, op kamers of bij moeder thuis. Wij volgden de belevenissen in huize Trega Penthouse (foto hiernaast), de lotgevallen van de bewoonsters van 'Krek d'r Neffe' en van Heggenstraat 5. Een van onze reporters speurde het Heuvelland af op zoek naar Oedipuscomplexen. Daarnaast noteerden we de ervaringen van tweedejaars over hun eerste jaar, maakten we een periculieuze kroegentocht door Maastricht by night en lieten we enkele docenten herinneringen ophalen aan hun eerste schreden op het pad van de wetenschap. Tot slot nog wat minder vrijblijvende adviezen van Eva voor de seksisten onder ons. Deze Observant wordt in een grotere oplage gedrukt en behalve onder de studenten en medewerkers van de universiteit verspreid onder alle eerstejaars van WO en HBO. Na dit speciale nummer hervatten we de wekelijkse verschijning op 3 september.

Lanaken wil studenten 'proper imago' bieden

De Belgische gemeente Lanaken, waar naar schatting vijfhonderd Maastrichtse studenten op kamers wonen, wil niet langer studenten en niet-studenten door elkaar laten wonen. Eigenaren van 'logementshuizen' moeten vóór 1 september een keuze maken of zij een studentenhuus of een niet-studentenhuus willen. De verwachting is dat de meeste eigenaren voor de verhuur aan studenten zullen kiezen.

Volgens burgemeester Vangronsveld van Lanaken is de maatregel ingegeven door de zorg om een 'proper imago' als studentengemeente te behouden. Hij vertelde erbij dat veel studenten bij de gemeente zijn komen klagen dat de sfeer in huis werd verpest zodra er niet-studerenden kwamen wonen. De laatste zouden er een heel ander leefritme en andere sociale gewoonten op na houden.

In werkelijkheid lijkt de maatregel eerder ingegeven door de wens om een betere controle te kunnen uitoefenen op de bewoners. Al jaren klagen Lanaken en Riemst dat studenten zich niet aanmelden bij de gemeente, al was het alleen maar om geen fietsplaatje te hoeven betalen. De gemeentebesturen en de Belgische politie hebben een sterk vermoeden dat behalve de studenten zich ook personen in studentenhuizen bevinden, die om andere andere redenen als illegalen beschouwd kunnen worden.

Jacques Herraets

Markt stagneert, studentenaantallen blijven groeien

Kamernood dreigt uit de hand te lopen

Het begint er sterk op te lijken dat de universiteit in haar advertenties ten onrechte beweert dat nieuwe studenten in Maastricht gemakkelijk aan woonruimte kunnen worden geholpen. Volgens de laatste stand van zaken bij het Kamerburo vertoont de Maastrichtse kamermarkt een tekort van drie- tot vierhonderd kamers. Als er geen maatregelen worden genomen, zal dat tekort de komende vier jaar oplopen tot duizend kamers, heeft het Maastrichtse Kamerburo uitgerekend.

Dat enkele honderden nieuwe studenten nog geen kamer hebben kunnen vinden, betekent nog niet dat zoveel studenten geen onderdak hebben als zij over twee weken aan hun studie beginnen, verduidelijkt het hoofd van het Kamerburo, Sefh Braun: „De meesten vinden wel een tijdelijke oplossing ergens bij hun tante of ze nemen op het laatste moment toch maar een kamer in Valkenburg of in België. In de categorieën 'duur' en 'ver weg' hebben we nog wel wat aan te bieden, maar die kamers gaan pas weg als de nood tot het uiterste is gestegen.” Bij de berekening van het tekort is volgens Braun alleen met de kwantitatieve nood rekening gehouden: „Als we ook de inschrijving van studenten die al een kamer hebben, maar een betere willen, zouden meetellen, komen

we meer dan duizend kamers tekort.” De jaarlijkse campagne die het Kamerburo voert om particulieren te interesseren voor het verhuren van leegstaande kamers, heeft tot nu geen grote aantallen kamers opgeleverd. Volgens Braun valt er niet veel meer te halen op de particuliere markt. Bovendien is het effect van de acties ook niet onmiddellijk te meten: „Mensen pakken niet onmiddellijk de telefoon als ze de geluidswagen voorbij zien rijden. Het kan maanden duren voordat iemand erop reageert. Wij gebruiken de campagne niet alleen om direct in de behoefte aan kamers te voorzien, maar ook om mensen te informeren over de voor- en nadelen van kamerverhuur.” Dat de oogst vrij schraal is, mag volgens Braun geen reden zijn om met de campagne op te houden: „De campagne kost ons jaarlijks twintigduizend gulden. Dat is een schijntje vergeleken met het bouwen van woonruimte. Daar liggen de stichtingskosten tussen de veertig- en vijftigduizend gulden per kamer. De particuliere markt blijft voor ons ontzettend belangrijk, alleen al omdat die tachtig procent van de kamers levert.” De huurprijzen zijn door het kamertekort en de wettelijke huurverhogingen verder gestegen. De gemiddelde huurprijs voor een kamer van zestien vierkante meter in Maastricht schommelt volgens een opgave van het Kamerburo nu rond de vierhonderd gulden. Belgische kamers zijn iets goedkoper, maar daar staat tegenover dat de huiseigenaren alleen contracten voor een heel jaar willen afsluiten. Braun is bang dat het aantal kamers de komende jaren niet meer groeit. Omdat het aantal studenten wel groeit, dreigt het tekort verder toe te nemen tot duizend

kamers in 1996. In dat jaar zullen er 12.670 studenten aan de Rijksuniversiteit Limburg en de Rijkshogeschool Maastricht studeren. Dat is duizend meer dan afgelopen jaar. De kamermarkt groeit daarentegen niet of nauwelijks als er geen maatregelen worden genomen. De rijksbijdragen die de gemeenten voor de sociale woningbouw ontvangen (de 'contingenten'), zijn onderhevig aan bezuinigingen en de gemeente Maastricht wil bovendien de verdeling van de categorieën woningen zodanig wijzigen, dat de bouw van woon-eenheden voor studenten minder prioriteit krijgt. De Stichting Studentenhuisvesting is inmiddels in overleg getreden met de gemeente en de bouwverenigingen om te praten over het kamergewijs verhuren van leegstaande gezinswoningen. Ook wil de stichting volgens Braun actiever de markt opgaan door zelf panden te huren of zelfs te kopen. Op die manier zou zij een eigen kamerbestand kunnen opbouwen. Tot nu toe heeft men daar enige ervaring mee opgedaan bij het huren van woonruimte voor buitenlandse studenten die tijdelijk in Maastricht verblijven. Zo heeft de stichting onlangs 120 kamers met 170 bedden gehuurd in het voormalige Annadalziekenhuis.

Jacques Herraets

Iedere letter, leesteken of spatie is één hokje

Prijs

- 1,50
- 3,00
- 5,00
- 7,50
- 10,00
- 12,50

Paartjes

Spiedcursus met garantie, autorijschool Dorsers. Zie advertentie in dit blad. Tel. 046-377738.

Toe aan vakantie? huur de BUBU-personebus voor maar 55,- pd en 100 km vrij (excl BTW) tel. 256162

'TAM-TAM' CD-verhuur. Nu al meer dan 3000 CD's. CD's kopen max. f35. Oude Tweekbergenpoort 7a M'tricht (nabij Vrijthof). Tel. 256726.

Verhuizen? Huur een aanhangwagen! afm 2x1m f25,- pd Tel. 04409-1744/2324.

Paartjes vóór dinsdagmiddag 16.00 uur via bovenstaand rooster(thuis invullen s.v.p.) inleveren bij de redactie, Keizer Karelplein 10. Alle Paartjes moeten betaald worden. Voor langere teksten geldt het normale millimetertarief.

Te goed onderh bung ind: royale hal en living compl sep eetkeuken bijk badk 4 slaapk berging kelder garage terras tuin tot 650m2 pr notk tel 04458-2093.

Te huur aangeboden voor tijdelijk. woonark gelegen 5 min. v/h centrum. info: autorijschool Dorsers 046-377738.

Verhuizen duur? Niet met de BUBU-bus f45,- en 25ct p/km met 100 km vrij (excl BTW) tel. 256162.

REFLEX presenteert ism Faculteit der Geneeskunde FILMFESTIVAL 7-9 tm 11-9 Universiteitssingel 50.

Spiedcursus met garantie, autorijschool Dorsers. Zie advertentie in dit blad. Tel. 046-377738.

T.K. zeilboot, 2 pers. jol met roef en dekent incl. trailer incl. tel.476565.

Eind sept. starten CURSUSSEN CREATIVITEIT. Bel snel voor info en inschrijving: SG, 883545.

STUDENT EN KAMER en heeft kamers op korte termijn. Dagelijks geopend van 1400 tot 1700u. Duitsepoort 23b, tel: 043-215913.

Aangeboden: koelkast in redelijke staat. Wie a.s.

maandag 't eerst belt kan koelkast gratis afhalen. Schellegaard 5b tel.617285.

De BUBU-bus maakt verhuizen pas echt goedkoop.

Spiedcursus met garantie, autorijschool Dorsers. Zie advertentie in dit blad. Tel. 046-377738.

In september start ik weer met naalles! Heb je interesse in kleding maken... bel voor informatie: 043-618511 Marian.

Ik zoek een kamer in Maastricht. Joris:073-311611.

Vakantie-gevoel? Pak de BUBU-bus mee.

Eind sept. starten CURSUSSEN CREATIVITEIT. Bel snel voor info en inschrijving: SG, 883545.

STUDENT EN KAMER en heeft kamers op korte termijn. Dagelijks geopend van 1400 tot 1700u. Duitsepoort 23b, tel: 043-215913.

Spiedcursus met garantie, autorijschool Dorsers. Zie advertentie in dit blad. Tel. 046-377738.

Observant

Informatie- en opinieblad van de Rijksuniversiteit Limburg
Uitgave van de Stichting Observant
Verschijnt wekelijks.

Redactieadres Keizer Karelplein 10 (begane grond) Postbus 616 6200 MD Maastricht telefoon 043-883174, 883125, 883128 Fax: 043-256909

Stichtingsbestuur Gerard Majoor, Jan van der Made, Ton de Goeij, Jan Muyltjens, Gie van den Broek

Redactieraad Han Aarts, Pieter Beek, Paul Galestin, Ton Hameleers, Aalt Willem Heringa, Ad van Iterson, Peter Janssen, Yvonne van Leeuwen, Bertram Veldhuijzen van Zanten, Jeff Wintgens

Redactie Jacques Herraets Wammes Bos Riki Janssen

Redactie-assistente Marlies In de Braekt Jascha de Nooyer

Aan dit nummer werkten verder mee: Eugène Baak, Chris van der Grinten, Judith Kuijk, Wim Ortjens, Nelis Tutkey (foto's)

Basis lay-out Geert Setola

Opmaak Ted Reckman

Druk Eldee Offset Heerlen

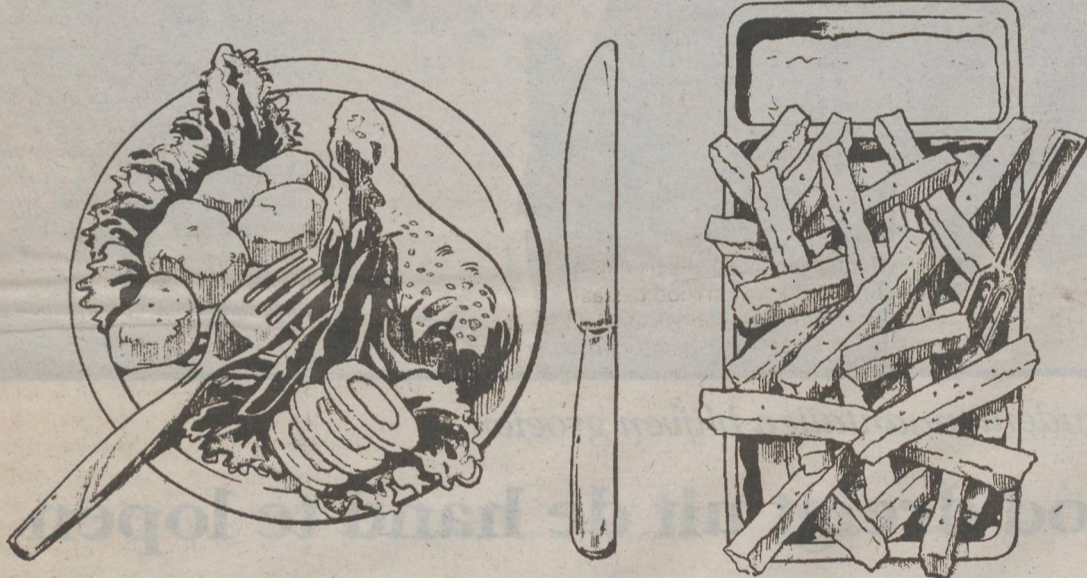
Mededelingen Voor het inleveren van mededelingen zie aanhef op mededelingenpagina

Advertenties Marlies In de Braekt Tarieven op aanvraag verkrijgbaar (Voor Paartjes zie pagina 2)

Abonnementen Leden van de universitaire gemeenschap ontvangen het blad gratis. Afgestudeerden en andere belangstellenden kunnen zich abonneren voor f 36,- per jaar.

HOP Samen met negen andere universiteitsbladen is Observant aangesloten bij het Hoger Onderwijs Persbureau.

Je bepaalt toch ook zelf wat je eet?

Zelfstandige studenten kiezen hun eigen verzekeraar.

Hoe gezond je ook eet, ziek worden we allemaal wel eens. En de kosten voor medische hulp kunnen snel oplopen. Of je nu studiefinanciering ontvangt of niet, een vetpot is het studentenbestaan vrijwel nooit. Budgetteren zul je dus met beleid moeten doen. Te beginnen bij de premie voor je ziektekostenverzekering. Want dat is een absoluut noodzakelijke uitgave, die beperkt dient te blijven zonder dat je aan de kwaliteit van die verzekering concessies hoeft te doen.

Bij SSGZ ben je verzekerd van een uitstekende dekking voor je ziektekosten. Een veilig gevoel. Bij de SSGZ betaal je niets teveel. De keus lijkt ons dus helemaal niet moeilijk.

SSGZ Studenterverzekeringen
01719-70882

Zelfstandige studenten regelen hun zaakjes zelf. Kiezen zelf hun huisvesting, hun vrienden en vriendinnen, hun studierichting en hun verzekering. Je laat toch ook je dagelijkse menu allang niet meer door een ander bepalen?

Meer informatie over je eigen ziektekostenverzekering? Bel met de speciale SSGZ Infolijn: 01719 - 70882 (8.00 - 17.00 uur). Of stuur de bon in.

Autorijschool Jacob

Spiedcursus fl. 999,- incl. theorieboek, examen en examenrijden. Bel nu voor een afspraak tel. 04404-1590 b.g.g. 043-631876

Ook uitermate geschikt voor diegenen, die al op examen zijn geweest

Boekhandel *literatuur*
DE TRIBUNE
Kapoestraat 8
6211 KW Maastricht
Telefoon (043) 251978

C a f é
I n t e r m e z z o
Tongersestraat 19
6211 LL Maastricht
Tel. 043 - 257866

Keuken open van 12.00 tot 22.00 uur
Iedere maandag in augustus van 22-24 uur twee glazen bier voor de prijs van een
Openingstijden: van 9.00 uur 's morgens tot 2.00 uur 's nachts
Woensdag gesloten

Autorijschool Dorsers

Spiedcursus met garantie

Indien U de eerste keer niet slaagt betaalt U de tweede keer niets. Dus gratis rijlessen en gratis herexamen voor de eenmalige prijs van fl 1.500,- incl. theorie-materiaal.

Tel. 046-377738
b.g.g. 06-52981362

Bon voor meer informatie

Ja, stuur mij meer informatie over de ziektekostenverzekering van SSGZ.

Ja, stuur mij meer informatie over de Studenterverzekering (inboedel/aansprakelijkheid/ongevallen/PC) van SSGZ.

Heb je recht op Studiefinanciering WSF 18+ JA NEE

Naam: _____ M/V

Voorletters: _____

Adres: _____

Postcode: _____

Plaats: _____

Telefoon: _____

Stuur deze bon in een envelop zonder postzegel aan: SSGZ, Antwoordnummer 10070, 2200 VB Noordwijk.

7192

Ruim vier procent minder aanmeldingen

De Rijksuniversiteit Limburg hoeft voor het komende jaar niet te rekenen op verdere groei van de studentenaantallen. Volgens de jongste telling van de vooraanmeldingen, die het Centraal Bureau voor Aanmelding en Plaatsing op 2 augustus heeft uitgevoerd, ligt het aantal eerstejaars dat zich voor een studie in Maastricht heeft aangemeld (2356), 4,8 procent lager dan het aantal dat zich vorig jaar rond die tijd had aangemeld (2474). Voor de RL is een iets grotere daling geregistreerd dan voor het hele wetenschappelijk onderwijs: alle universiteiten samen zouden komend jaar 4,6 procent minder eerstejaars studenten trekken.

Of er inderdaad minder studenten komen hangt af van de inschrijvingen, die momenteel in volle gang zijn. Pas in oktober valt met zekerheid te zeggen of de belangstelling van eerstejaars voor de RL is gestegen of gedaald.

De grote 'boosdoener' in Maastricht is de Economische Faculteit, waarvoor zich 549 studenten hebben aangemeld. Vorig jaar waren dat er nog 687. Voor de nieuwe studierichting Econometrie, zelf ook eerstejaars, hebben zich 34 studenten aan-

gemeld. De dalende belangstelling voor economie (dit jaar 4585 aanmeldingen tegen 5305 vorig jaar) wordt ook door de andere economische faculteiten gevoeld, behalve die van de KUB in Tilburg. Dat zou overigens toe te schrijven aan een reken-truc: Tilburg biedt afgestudeerde HEAO'ers de kans om in twee jaar tijd hun doctoraal te halen, terwijl andere faculteiten de HEAO'ers alleen voor het eerste jaar vrijstellen en hen laat beginnen als tweedejaars. Dat levert Tilburg enkele

honderden studenten extra op, die bovendien als eerstejaars worden ingeschreven. Vroeger leverde dat extra geld op, maar tegenwoordig is deze 'inschrijftruc' alleen interessant voor de statistieken.

De overige faculteiten in Maastricht komen zeer dicht in de buurt van de aanmeldingscijfers van vorig jaar. De faculteit Gezondheidswetenschappen, die begin dit jaar het ergste vreesde, heeft zelfs iets meer vooraanmeldingen geboekt. Rechten daalt iets, evenals geneeskunde, maar bij de laatste faculteit is dat van geen belang omdat er nog altijd veel meer studenten zich aanmelden dan er op grond van de numerus fixus kunnen worden toegelaten. Cultuur- en wetenschapsstudies, die na het beginjaar '91-'92 een forse terugval verwachtte, mag op grond van de vooraanmeldingen 121 studenten verwachten. Vorig jaar leverde het leeglopende 'stuwmeer' van belangstellenden 149 aanmeldingen op.

Jacques Herraets

Vijf willekeurige studenten, allemaal, op eentje na, in het studiejaar 1991-'92 begonnen aan de RL. Die ene was al een jaartje eerder gearriveerd. Een tijd die vooral feestend is doorgebracht. Waarover bij de betrokkene een gemengd gevoel van voldoening en lichte spijt heerst. Maar wat betekent het nu om student in Maastricht te worden? Is het moeilijk, ben je eenzaam, moet je hard werken? De vijf nu ex-eerstejaars kijken terug. Hun verhalen staan verspreid door dit nummer.

"Ik was gewoon niet toe aan studeren"

Hij is een beetje een braneschopper, maar al lang niet meer zoveel als vorig jaar. "Ik ben veel rustiger geworden", bezweert hij. Het is twaalf uur 's middags, we drinken jus d'orange uit een pak. Bart Meeuwis (20) oogt alsof hij net het bed verlaten heeft. Met een voet opgetrokken hangt hij schuin op de oude leren tweezitsbank. Die niet van hem is. Omdat een vriend op Barts kamer een videotje uit wil kijken zijn we uitgeweken naar de kamer van een buurman, pal naast de voordeur van het monumentale, maar hevig verwaarloosde pand aan de Wilhelminasingel. Zelf bewoont hij een zaalachtige ruimte, ook aan de voorkant, waarover hij even later zal vertellen dat hij er inmiddels al zo'n tien feesten heeft gehouden.

Even zag het er naar uit dat het interview niet door zou gaan. Hij is weliswaar eerstejaars economie, maar dan wel voor de tweede keer, hoor ik zojuist. Van hem zijn dus geen verse verhalen te verwachten over hoe het was om het ouderlijk huis de rug toe te keren, de eerste vrienden te maken in een nieuwe omgeving. Maar de teleurstelling valt van zijn gezicht te lezen als ik aarzel of dit gesprek wel nut heeft. "Misschien heb ik juist nu wel meer te vertellen. Het tweede jaar is een jaar van bezinning, vorig jaar had ik echt niets te melden gehad", oppert hij. Zijn stem wil overtuigend zijn. En ach, het is warm, we zitten er nu eenmaal, en wie weet heeft hij gelijk.

Hij is wel eens om half negen naar de onderwijsgroep gegaan, rechtstreeks vanaf de boot. ('De boot' is het oude Veronicaschip, dat ooit in de Noordzee afgemeerd lag, daar illegaal plaatjes draaide en dat uitzond. Naar schatting tien keer modale hemelbestormers als Tineke en Lex Harding zijn daar hun carrière begonnen. Nu is het een disco.) Het is maar een voorbeeld van de manier waarop hij zijn eerste jaar heeft doorgebracht. Tegen zijn pa had hij al gezegd dat hij twee jaar over zijn P ging doen. In de praktijk is dat iets minder geworden omdat hij vorig jaar na de vakantie snel even wat tentamens gehaald heeft, en hij volgt nu ook al

Bart Meeuwis

Illustraties Geert Setola

tweedejaars onderdelen, maar toch. Spijt heeft hij er niet van. Anders dan de nieuwe eerstejaars had hij nog het vooruitzicht op zes jaar studiefinanciering. "En het was zo'n mooi jaar joh, dat eerste jaar. Ik was gewoon niet toe aan studeren, als ventje van negentien. Nee, het was geen kwestie van los slaan, want ik ben thuis niet streng opgevoed. Op school heb ik wel hard moeten leren, zeker in het examenjaar. Maar uitgaan deed ik toen ook al. Eigenlijk werd het leven wat ik destijds in de vakanties leidde, daarna mijn normale leven." Dat hij aan poetsen en opruimen "een schijthekel" heeft zal niemand verbazen die even een blik in zijn kamer werpt. "Als mijn ouders langs komen poets ik als een gek. Maar dat doen ze maar zelden." Eens trof zijn vader hem bij een toevallig bezoekje op een morgen languit in de gang, slapend. "Feestje gehad pa", klonk het verontschuldigend. "Ik zag wel dat hij schrok, maar ik heb er later niets meer over gehoord. Als ik mijn studie maar haal, dat is zijn houding. Die vind ik wel goed, want daar gaat het inderdaad om." Waar hij zelf het meest van geschrokken is, is de manier waarop hij het geld er

doorheen jaagde. Of meer nog van het feit dat dat bij hem geen enkele emotie teweeg bracht. "Ik kwam rood te staan. Na een maand kon me dat helemaal niks meer schelen. Dat is wel beangstigend, vroeger was ik meer op de centen." Peinzend: "Nee, ik vind dat geen geweldige verandering in mij." Het mentale tij is echter aan het keren. Er zijn goede voornemens. Zodra hij positief staat heft hij zijn rekening bij de ABN-Amro op en gaat over naar de Postbank. Daar mag je maar vijfhonderd gulden rood staan, dat is nog te overzien. Bij de ABN-Amro ligt de grens op tweeduizend. Voor een zwak gemoed blijkt dat teveel.

Zijn ouderlijk huis staat in Oirschot, de school in Bostel. Niet de meest boeiende plaatsen op deze wereld. Een van de aantrekkelijkheden van een studie elders was de mogelijkheid om weg te komen, nieuwe mensen te leren kennen. Geheel vrij van tweeslachtigheid bleek Bart echter niet. In het eerste half jaar verdween hij stevast elk weekend naar huis, om er te hockeeyen en uit te gaan met zijn vrienden. Heel lang heeft hij geprobeerd op beide plekken, Maastricht en Brabant, een sociaal leven te organiseren. Uiteindelijk is dat niet vol te houden. Na een jaar is hij in Maastricht lid geworden van de hockeyclub, en gaat hij nog maar eens in de twee, drie weken naar huis. De frequentie wordt snel minder, "maar de band met mijn vrienden blijft wel." Sinds het Vwo is hij wel veranderd. Vooral het laatste half jaar. Hij is dus rustiger geworden, zegt hij, niet meer zo vaak in de kroeg te vinden. In het eerste jaar was hij eigenlijk nog gewoon een middelbare scholier die een wat ruiger leven leidde. Eindelijk verlost van de vaste uren waarop het eten op tafel staat, en van de eeuwige vraag "zou je niet eens gaan studeren?" Onzekerder was hij ook, vorig jaar. Vooral als hij een weekend alleen was. Dan zat hij wel eens te piekeren. "Heb ik nog wel vrienden", dacht hij dan. "Kom ik er niet alleen voor te staan".

Wammes Bos

Marx en aerobics

Eigenlijk had ik sportlerares willen worden. Sociale afkomst schiept echter verplichtingen. Mijn vader werkte wisselend in dag- en nachtdienst als bestruckchauffeur in een blikfabriek en pakte - wisselend in de avonduren en overdag - een klusje erbij om het gezinsinkomen op peil te brengen. Hij bezwoor me ervoor te zorgen dat mijn leven er later anders uit zou zien. De opleiding voor lichamelijke opvoeding was dus uitgesloten. Een VWO diploma gebruiken als toegangsbewijs tot 'slechts' een HBO opleiding gold in het licht van de vaderlijke aanmaningen als pure verspilling. De universiteit, het hoogst bereikbare, zou het worden. Kennis is macht, zei mijn vader, en dat was toen één van de weinige zaken waar we het over eens waren. Met een volledige beurs, f 732,- per maand in het eerste jaar, toog ik dus naar Groningen. De eerste 4 maanden beurs werden ineens gestort, en prompt geïnvesteerd in geluidsapparatuur. Bij de Slegte baalde ik wat boeken om mijn kamer het aanzien van een studentenkamer te geven, en met goede moed begon ik aan het studentenleven. De introductie sloeg ik over; ik geloof dat ik dat kinderachtig vond.

Dat een academisch diploma later de kassa zou doen rinkelen was zo vanzelfsprekend dat het arbeidsmarktperspektief geen enkele rol speelde bij de studiekeuze. Het werd filosofie, omdat ik dacht dat dat erg diep en zwaar zou zijn. Dat was ook zo.

In de filosofische faculteit in Groningen heerste eind jaren '70 de geest van Marx, Lenin en Althusser. Het kapitalisme moest verslagen, en in dat kader vond druk sociaal verkeer plaats tussen de faculteit en 'de Turfstorenstraat', het kantoor van de toenmalige CPN. Ik had me natuurlijk thuis moeten voelen bij de filosofen die zo begaan waren met de arbeidersklasse. Het tegendeel was het geval. Opgegroeid met een ritueel doch rotsvast vertrouwen in Den Uil, sociaal democratie en verzorgingsstaat werd de wereld langzaam maar zeker op de kop gezet. Sporten was burgerlijk en de studenten die zich in de weekends in het ouderlijk huis tegoed deden aan maaltijden geserveerd in Wedgwood-servies wisten overtuigend te beargumenteren dat ik in al mijn naïeviteit te weinig oog had voor de repressieve tolerantie van de staat. Men was streng. Een identiteitscrisis was het gevolg. De tentamens waren niet moeilijk maar het verborgen curriculum was moordend. Na een jaar had ik er genoeg van en besloot ik socioloog te worden, historisch en wijsgerig socioloog, dat wel.

De sociologische faculteit was meer geschikt sociale stijgers. De sfeer was intellectueel genoeg om je niet aan thuis te herinneren terwijl tegelijkertijd in veel colleges werd geraakt aan problemen waar sociale stijgers van nature in geïnteresseerd zouden moeten zijn. De ontwikkeling van moderne verzorgingsstaten, fragmentering en solidariteit, de relatie tussen gevestigden, stijgers en achterblijvers. Het feminisme kreeg er ruim baan, er was veel relatie-gedoe, en een feest op zijn tijd. Kritisch was men, maar niet streng. Ik leerde veel, maar ik had geen notie waartoe. De arbeidsmarkt was mijlen ver, en van loopbanen werd niet gerept. Gesport werd er overigens niet veel.

Voor sociale stijgers lijkt de huidige universiteit pas echt ideaal. Een soort HAVO. Geen hoogste doel, maar doorgangshuis. Niet enkelen maar de meesten is het begonnen om een goede baan dus je hoeft je niet meer te schamen om het toe te geven. Het geboortemilieu hoeft niet vergeten of ontkend want de universiteit staat al lang niet meer voor cultureel kapitaal en een byzondere levensstijl. Studeren is gewoon werken. En daarnaast twee keer per week sporten. Men is niet streng, maar ook niet kritisch, geen overdaad aan ideologie, maar ook geen overmaat aan idealen. De universiteit is gewoon geworden en elke student een sociale stijger. Maar waar iedereen mobiel is, wordt weinig gemobiliseerd. Voor wie echt hogerop wil onderscheidt het academisch diploma niet meer voldoende. Was ik nu 18, ik zou sportlerares worden.

Klasien Horstman

"Oh nee, ben je nou al weer verliefd?"

De nette bruine voordeur met degelijke bronzen leeuwepop die dienst doet als deurklopper, zet de bezoeker even op het verkeerde been. Dit is toch wel het juiste adres? Een blik naar links verschaft duidelijkheid. De twee bellen zonder naambordje, maar wel voorzien van half afgescheurde stickers waarop ooit de namen van bewoners stonden, geven het eerste teken dat op het adres Calvariestraat 17 studenten wonen. De krakkemikkige fiets in het rek, het met oude folders en vergeelde huis-aan-huisbladen gebarricadeerde ruitje van de hal en de vieze lappen voor de ramen van wat de huiskamer lijkt, zijn de clichés die de rest doen.

"Kun je vangen?" klinkt het vrolijk van boven. Zonder dat een antwoord wordt afgewacht, valt een sleutelbos uit het raam van de eerste etage. Op de stoep. "Het is de sleutel die niet rond van boven is," roept de lichtblonde bosharen weer. En dan kom je er wel, moet Susanne Swinkels (20 jaar oud en vanaf september derdejaars economie) gedacht hebben. Daarbij vergetend dat er nog een hindernis, bestaande uit drie fietsen en een vuilniszak, moet worden genomen voor je de trap op kunt en terecht komt in huize "Krek der neffe". Sinds twee jaar het thuis van drie Brabantse studentes en een Friezin uit Heerenveen. De naam is zo logisch als wat, vinden de bewoonsters van het meidenhuis. "Krek" is de Brabantse verbastering van de voornaam van huisbaas Greg Smith en met "der neffe" willen ze alleen maar aangeven dat ze ook precies naast hem en zijn dansschool wonen. Het viertal betwijfelt of Greg zo gecharmeerd is van deze vernieuwing. Maar daar kunnen ze zich niet echt druk om maken. Wanneer hij na een korte ram op de bel direct zijn eigen sleutel in het slot steekt en naar boven stiert, verwelkomen de dames deze actie ook meestal niet met gejuich.

Simone Vervoort (20 jaar, bijna derdejaars kunstacademie en net als Susanne afkomstig uit Sint Oedenrode) valt zelfs even stil als de dansleraar weer eens tijdens het avondeten zonder te groeten zijn huis binnenwandelt. En dat is uitzonderlijk voor deze mooie, mollige meid uit Rooy, weten de trouwe bezoekers van de Calvariestraat 17. Met de mond dicht en de vork rustend in de huzarensalade van de

Susanne bereidt zich voor op een avondje stappen (foto Nelis Tutkey)

Aldi ("Vieze winkel, maar lekker goedkoop") volgt zij zijn stappen. Dit is toch een inbreuk op de privacy, klinkt het op fluisertoon vanaf het bed. Stel je voor dat er nu net iemand naakt van de douche naar haar kamer loopt?

Hij laat een potentiële huurster het kleine kamertje (twee bij drie meter en voorzien van een schuin dak) zien, constateert Susanne als we gestommel horen op de tweede etage. Dat staat al weer tijden leeg. Sinds het vertrek van Carla, vorig jaar zomer, is het niet meer goed gekomen met de pijpenla. Even heeft er nog een 'nieuw' meisje gewoond, maar die kwam er niet tussen. Nou is het ook wel moeilijk om je een plaats te verwerven tussen het voornamelijk Brabantse geweld, wordt er schaterend toegegeven. Susanne en Simone, sinds de brugklas hartsvriendinnen en allebei gezegend met een grote mond, strijden herhaaldelijk om het hoogste woord en vergeten wel eens rekening te houden met de wat rustiger Wietske en Sjanet. Hun ongezouten commentaar, gevraagd of ongevraagd, is berucht. Wie de poetsbeurt vergeet, krijgt met stemverheffing van de twee te horen dat iedereen zich aan de afspraken dient te houden, en wanneer hun mooie witte slipjes weer eens als grijze "space-broeken" uit de wasmachine komen, kan de dader zich maar beter even niet laten zien.

Oude vlam

Een keer in de afgelopen twee jaar heeft een jongen het gewaagd om het kleine kamertje boven te betrekken. "Hij schrok

zich kapot," grinniken Susanne en Simone. "Toen de missverkiezing op de televisie was, gaven wij commentaar. Oeh, wat een kont, moet je zien die neus. En dan brullen van het lachen. Daar kon hij niet tegen. Zei hij heel verontwaardigd: Zijn jullie zelf dan zo volmaakt?"

De man in huis begreep niet alleen de humor niet, hij verstoorde ook de dagelijkse gang naar de badkamer, het hart van de Calvariestraat 17. Plotseling ging de deur op slot wanneer hij zich liet zien en was het niet meer mogelijk om de was te doen terwijl een ander zat te poepen. Gevolg was dat de talloze toevallige gesprekken tijdens het poepen, douchen en opmaken over school en universiteit, de verliefdheden en vriendjes verstomden. En waar moest er nu worden gemopperd over de afwas en de poetsbeurten? Met het vertrek van Peter ("Schrijf effe op dat hij nog een telefoonrekening moet betalen") leefde de 'badkamer' weer helemaal op en nu zijn alle tradities in ere hersteld. Ook de schriftelijke berichten zijn terug. Voor Frans, een oude vlam van Wietske Voermans, staat nog altijd een vraag op de muur boven de wc-pot in potlood: "Hé Frans, sta je lekker?" De mededeling 'Ik heb de prins op het witte paard ontmoet' die Wietske uitgeput na een nachtje Amsterdam voor de rest achterliet, is inmiddels verdwenen. Maar het effect van het bericht staat iedereen nog vers in het geheugen. Slapen heeft Wietske die morgen niet meer gedaan want om acht uur had het bericht de andere drie al bereikt en stonden zij aan haar bed. Nieuwsgierig naar de prins en het witte paard. Of ze

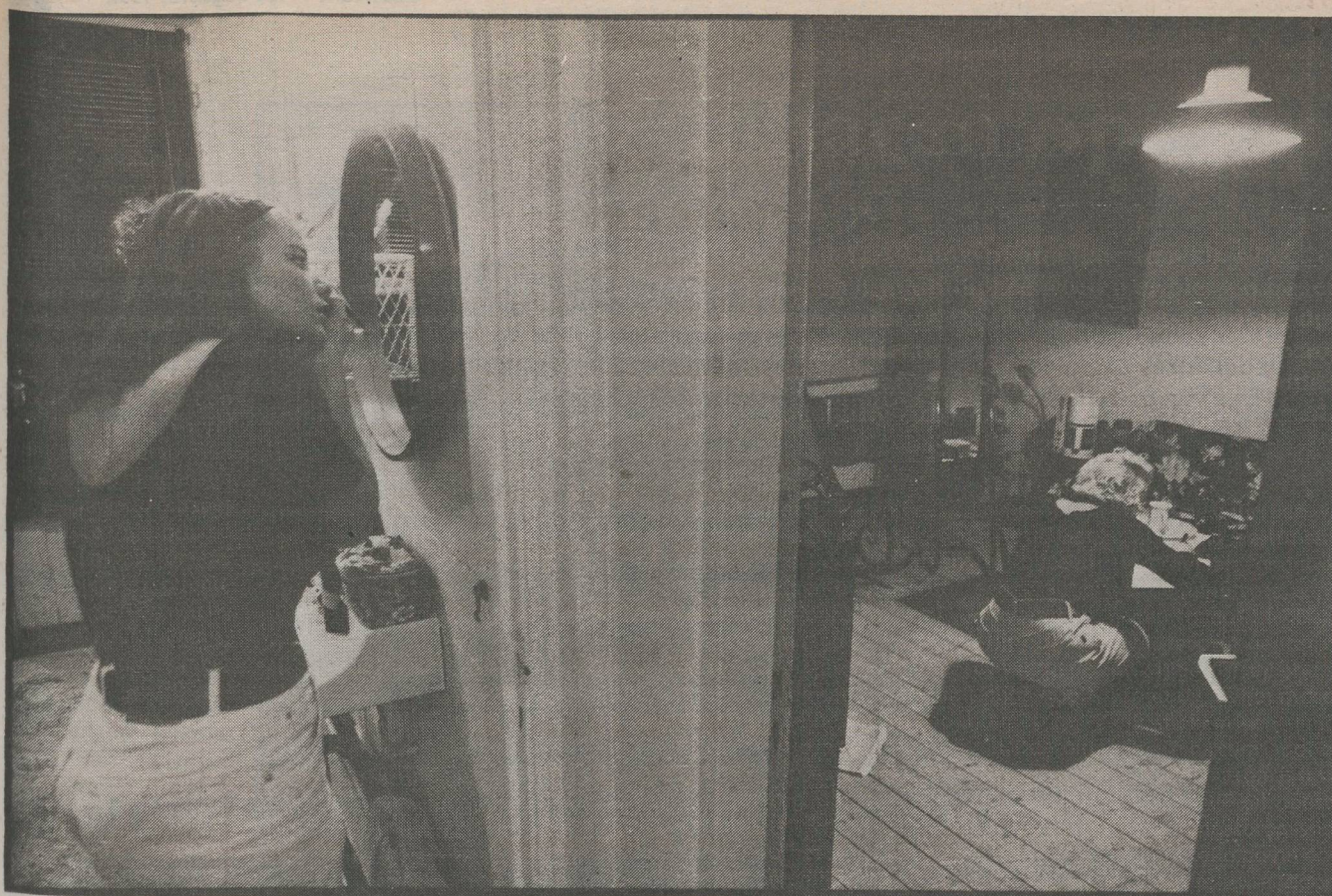
maar even alles wilde vertellen. Inmiddels is het huis via de badkamer op de hoogte gesteld van haar nieuwe geliefde. "Eric loves Wietske" schreef zij een tijdje geleden met rode lippenstift op de badkamer-spiegel. En dat is nog steeds zo, bevestigt de derdejaars studente van de kunstacademie glunderend.

"Wij zijn heel netjes met mannen," vindt Susanne. "Nooit iemand opgepikt en geen scharrels voor een nacht." Simone trekt een vies gezicht. Nee, aan scharrels heeft ze geen behoefte. Heeft iemand een vriendje, dan gaat dat wel als een lopend vuurtje door het huis. En ook al zegt de persoon in kwestie niets over de nieuwste verovering, de koelkast liegt niet. Die ligt plotseling vol met lekkere dingen wanneer het hart weer in vuur en vlam staat en de ridder in aantocht is.

Zielig meisje

Ook al zijn het "geweldige meiden", het was en is niet altijd makkelijk om tegen Susanne en Simone in te gaan, vertelt Sjanet de Jong (21 en afkomstig uit Heerenveen) later. Zeker niet als je verlegen bent. En dat was Sjanet toen ze twee jaar geleden de ruime kamer op de tweede verdieping betrok. Ze schenkt een glaasje jus d'orange in en rolt een sigaret. Beneden draait Simone de radio ver open en laat iedereen meegenieten. Sjanet lijkt het niet te horen en vertelt verder.

Sjaan, zoals ze ook wel wordt genoemd, was gewoon stilletjes, het eerste jaar van haar studentenleven. Haar Friese wortels probeerde ze een beetje te verdoezelen.

Simone tut zich op in de badkamer, terwijl in de kamer ernaast Susanne een briefje schrijft (foto Nelis Tutkey)

Niet dat ze zich schaamt voor haar provincie, maar ze had weinig zin om weer alle vooroordelen (stugge mensen, allemaal boeren) te moeten aanhoren. Misschien was ze een beetje stug. Vlot was zij in ieder geval niet en aan de openheid en spontaneïteit van de Brabanders kon zij niet tippen. Eigenlijk bleef zij twee jaar geleden het liefst een beetje op de achtergrond want ze voelde zich nog niet op haar gemak in huis. Ze deinsde vooral terug voor de "harde" omgangsvormen die haar huisgenoten er op na hielden, en nog houden. Ze was niet gewend om met 'kutwijf' of 'trut' te worden aangesproken als er iets mis ging. "Ik had moeite om me aan te passen aan die manier van communiceren. Iedereen zegt hier meteen wat hij op het hart heeft. Dat is wel heel duidelijk, maar ik breng het liever met wat meer tact."

Eigenlijk vindt zij het niet echt leuk dat dit deel van haar verhaal in Observant komt. "Ik vind het een beetje eng want ik weet dat mijn verhaal verschilt van dat van de anderen. Zij vertellen natuurlijk successtories en holadieje verhaaltjes en dan kom ik met zo'n trieste versie. Maar het is ook flauw om het niet te vertellen, want dan krijg jij een scheef beeld. Het op kamers wonen lijkt wel altijd heel leuk, maar dat valt ook wel eens tegen." En dan gierend van het lachen: "Straks denkt iedereen oh, wat een zielig meisje uit Friesland. Net Remy uit 'Alleen op de wereld'."

Huppeltjes

Steeds opnieuw verwijzen de andere drie met een beetje heimwee naar de tijd dat ze eerstejaars ("van die huppeltjes") waren en samen op de Calvariestraat begonnen. De studies van Susanne, Simone en Wietske stonden op een laag pitje. Rustig studeren was trouwens onmogelijk. Wie dat wilde kon beter naar het ouderlijk huis vertrekken. Iedere dag zaten hun kamers vol met vrienden en vriendinnen die even kwamen koffie drinken, meeten of bleven slapen. De kamer van Susanne deed dienst als de huiskamer. "Iedereen liep hier binnen. Soms kwam ik thuis en dan lag er iemand in mijn bed te slapen of zaten er vreemde mensen op mijn bank." Die gingen vervolgens weer allemaal mee op stap. Het uur vóór de meiden met de nodige aanhang naar de kroeg afzakten, werd besteed aan het passen en showen van elkaars kleren.

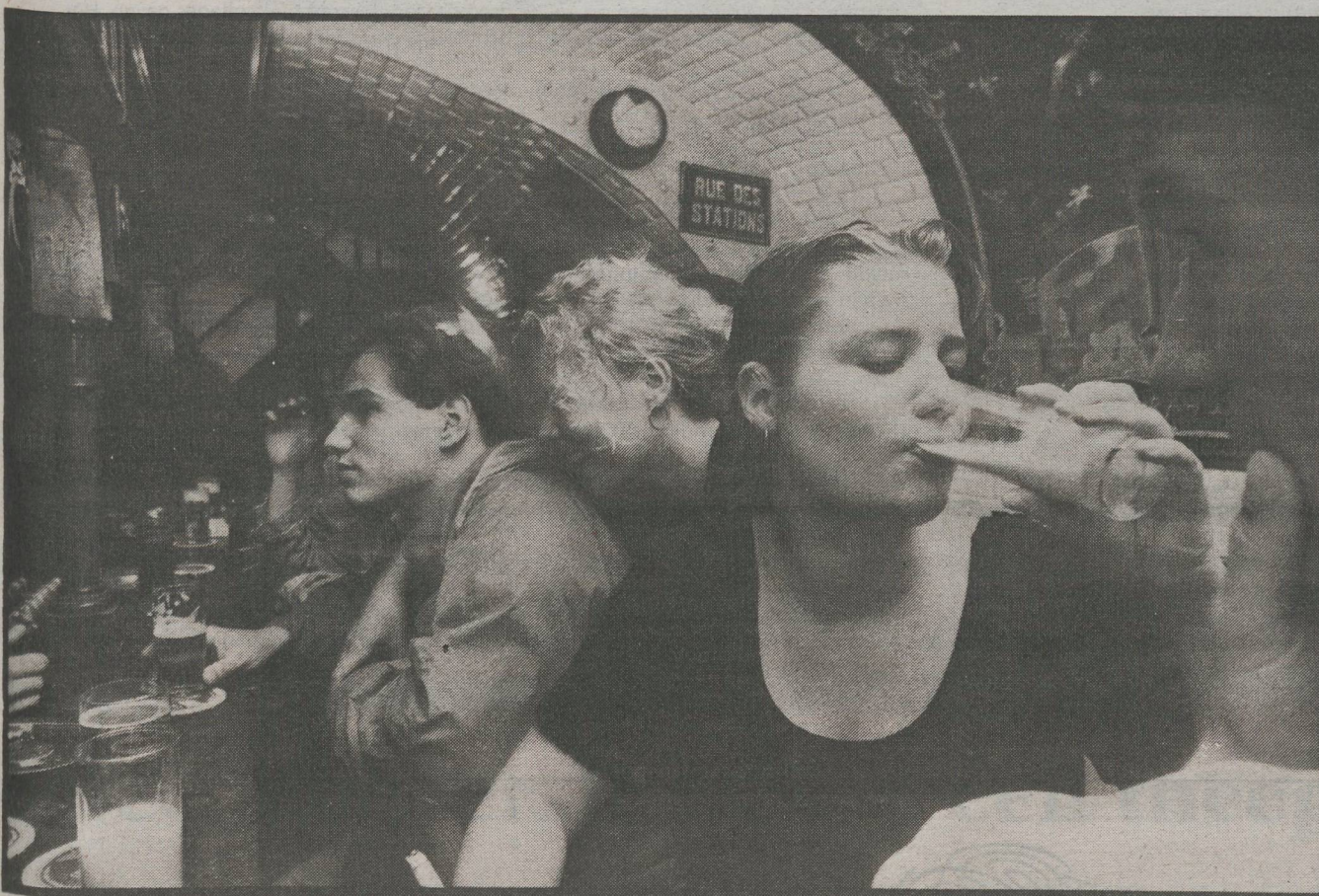
Sinds een jaar is het 'open huis' weer wat dichtgetimmerd. Vrienden zijn nog steeds welkom, maar er moet gestudeerd worden. Het eerste jaar hebben Susanne, Simone en Wietske met weinig moeite gehaald, maar ze wisten vooraf dat dat in het tweede jaar niet meer zou lukken. En ze willen de studie wel afmaken.

De bewoonsters van Calvariestraat 17 hebben nu ook af en toe behoefte aan privacy. Susanne sluit, sinds haar draaitafel stuk is gegaan zonder dat iemand haar heeft gedaan, voortaan haar kamer af wanneer ze vertrekt. Simone doet hetzelfde. Zij heeft geen zin meer in vreemde koffievlekken op haar werk voor de kunstacademie. En als "Basje", waarmee ze al vier weken iets heeft, op bezoek komt ("Het is toch zo'n lieve jongen"), wil ze zonder lastige stoorzenders met hem kunnen kaarten. Want dat doen de tortelduifjes als ze samen zijn. Tenminste, dat willen ze ons doen geloven. De vette knipoog die Susanne, die de kamer naast Simone bewoont, aan Sjanet geeft, vertelt echter wat anders.

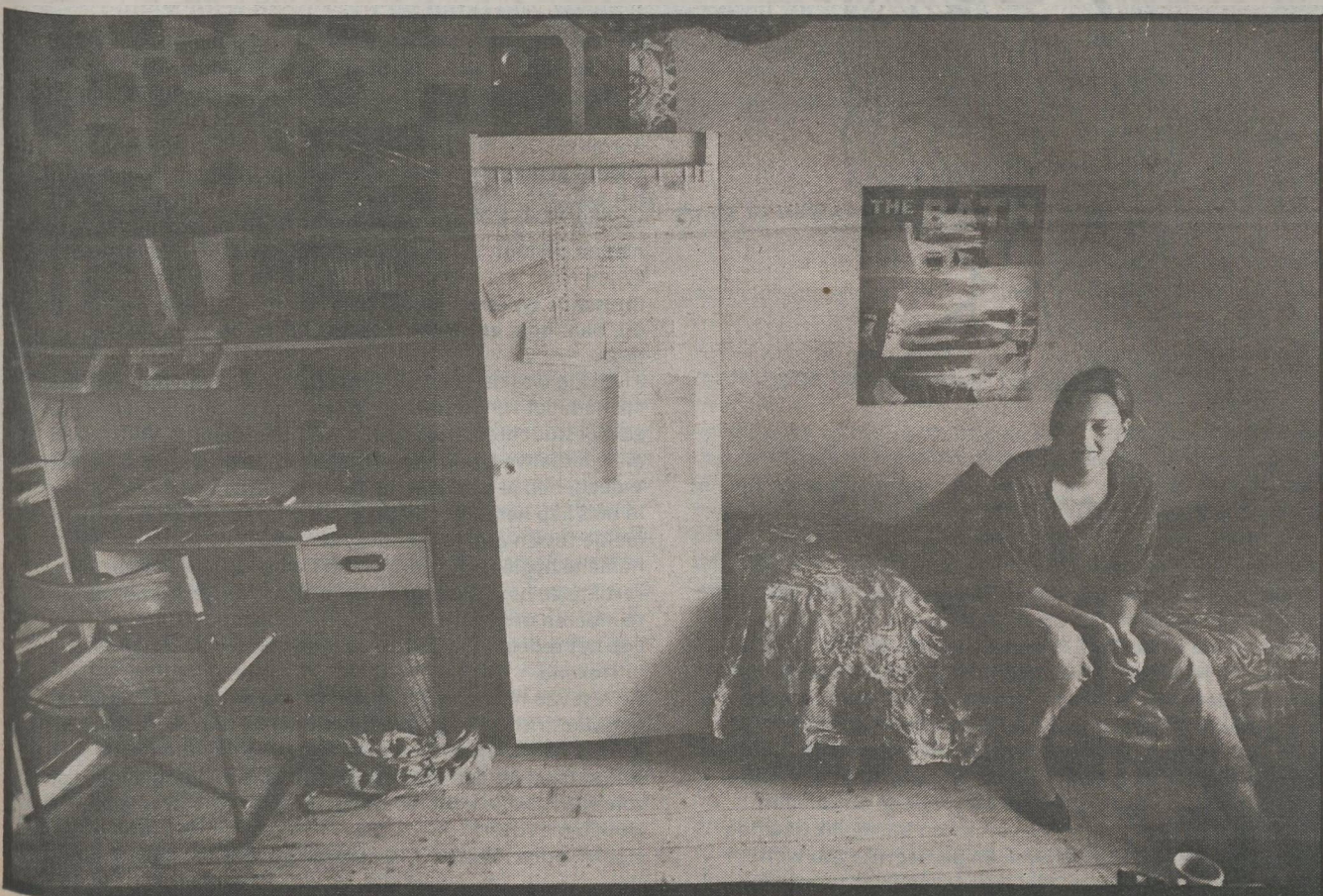
Sociale Miep

Een vriendje heeft ze niet, maar dat komt niet omdat ze nog zo verlegen is. Sjanet bijt nu flink van zich af. "Ik moest wel veranderen. Het huis begreep dat ik niet zoveel durfde en heeft me heel spontaan overal in meegetrokken. Daar heb ik heel veel steun aan gehad."

Ze is echter wel nog steeds het buitenbeentje van de vierkoppige "familie" van de Calvariestraat. Vorig studiejaar was zij de enige die regelmatig studeerde. Twee keer per week stappen en iedere middag naar de stad zat er voor haar niet in. Zij moest en zou het eerste jaar van de studie

In café Metropolitan: Simone aan de Bailey, Wietske aan het sjansen (foto Nelis Tutkey)

Sjanet: "Straks denkt iedereen oh, wat een zielig meisje uit Friesland. Net Remy uit 'Alleen op de wereld'." (foto Nelis Tutkey)

is e ic a- r- jt a- it n ct ft n d e e jt r e

it n lt a- n ir e e n it it j, n ls a.

tolk/vertaler halen. Maanden werkte ze ijverig, maar in maart 1991 gaf zij op. Te zwaar. Ze stopte met de studie en ging in navolging van haar huisgenoten het er eens flink van nemen. Nu studeert ze sociale en pedagogische hulpverlening. Een "lekkere socio-studie" die wel past bij de "sociale Miep" van het huis. Zwaar is die niet, al kan ze niet mee wanneer de rest van het huis in juni de bloemetjes weer eens ouderwets buiten gaat zetten. Haar wachten nog een paar tentamens, en die wil ze per se halen. Daarna kan ze nog altijd op stap. Met het huis of met haar vrienden.

Ook Simone moet nog een aantal vakken afronden als het huis 24 juni gaat stappen. Maar soms moet je gas terug nemen, vindt ze. Teveel stressen is niet goed voor een mens. Bovendien wil ze wel eens laten zien hoe het er vorig studiejaar (1990/1991) gemiddeld twee keer per week aan toe ging.

Wietske komt er extra voor terug uit Bostel waar ze het grootste deel van haar vrije dagen doorbrengt. Sinds zij daar een vriend heeft, vertrekt zij iedere donderdag richting ouderlijk huis om op zondagavond of maandagmorgen pas weer terug te keren. "Het is hier heel gezellig hoor. Je weet alles van elkaar, je gaat met elkaars vrienden om en leeft mee met elke belangrijke gebeurtenis, maar in Bostel heb ik de meeste vrienden. Die ken ik al van kleins af aan."

Lelijke vlaai

Als je niet mee gaat naar de Veronicaboot heb je geen avondje stappen met ons meegemaakt, klonk het vooraf. Mentaal voorbereid op een uitputtingsslag, druk ik 's avonds om negen uur op de bel en vang een halve minuut later een sleutelbos. Op Simones kamer ligt Wietske op bed en kijken Frank en Bart naar MTV. Bart wordt voorgesteld als huisvriend: iemand die komt om de was te doen en mee-eet. Frank is een oude huisvriend. Hij doet de was voortaan in zijn nieuwe woonplaats Tilburg en eet dus ook niet meer zo vaak mee. Simone komt even later slaperig haar kamer binnen, nog niet helemaal bekomen van haar schoonheidsslaapje op Susannes bed. Maar fit genoeg om meteen haar mond open te trekken. "Lelijke vlaai,"

brult ze plagend als haar blik op Bart valt. Hij kijkt wat ongelukkig. Dat is eigenlijk niet nodig, want hij ziet er best leuk uit.

"Kun je effe mijn haren knippen," vraagt Frank als Simone in haar klerenkast naar een legging graait en zich wil gaan optuten. Ja hoor, dat wil de huiskapster wel. Twee minuten later zet ze een gewone schaar in zijn kuif en knipt er driftig op los. Welke coupe zij in gedachten heeft? Geen enkele, lacht ze. "Och, het is zo'n knap menneke, daar kun je niet veel aan verknippen." Frank wordt niet warm of koud van die opmerking. Voor hem zegt het blijkbaar genoeg dat Simone mode studeert aan de kunstacademie.

Als Carla om tien uur aanbelt is Frank kortgeknijpt, zijn de haren met veel moeite opgezogen en is bijna iedereen klaar om te gaan. Alleen Bart heeft nog even tijd nodig. Mag hij Simones rode jas lenen, dan krijgt zij zijn witte spijkerjasje. Dat is goed. En dan wil hij even vragen of Floor, een meisje dat om de hoek woont, ook meegaat. Weemoedig kijken Susanne, Simone en Wietske hem aan. "Oh nee, ben je nou al weer verliefd?"

In café de Metro blijkt dat de Brabanders zwaar oververtegenwoordigd zijn. Niet alleen het accent is overduidelijk aanwezig, ook het tempo waarin de rondjes worden besteld ligt op Brabantse hoogte. Doordrinken dus, en niet aan de kater van morgen denken. De tongen komen los wanneer Susannes vertrek aan de orde komt. Zij gaat 500 meter van de Calvariestraat samenwonen met Edmond. "Kan ik eindelijk eens een keer mijn slipjes veilig in de wasmachine gooien." Haar opvolgster is al bekend bij de andere drie. Dat moet Carla worden. Alleen weet de huisbaas dat nog niet en die heeft het laatste woord. Na vier pilsjes wordt de aantrekkingskracht van de dansvloer groter. Frank blijkt een geliefde partner, en zelfs Bart mag af en toe swingen met het trio. Om half twee blijkt dat de dames niet meer zo veel getraind hebben. Susanne haakt af, Wietske wordt steeds joliger. Zij is de enige van de drie die de boot zal halen. Simone hoeft na talloze Baileys niet meer zo nodig, bovendien moet ze de volgende dag naar school.

Riki Janssen

Het systeem

Het behoort tot de goede toon onder Maastrichtse studenten om op vraag waarom zij in Maastricht zijn gaan studeren te antwoorden: "Om het systeem." De faculteit die aan 'het systeem' iets wil veranderen moet rekenen op luidruchtig verzet van zijn studenten. Iedere verandering erin wordt door de studenten als bedrog-met-terugwerkende-kracht aangemerkt: was 'het systeem' er niet geweest, dan waren zij elders gaan studeren. De studenten zijn de meest toegewijde bewakers van de Maastrichtse didactische orthodoxie.

Het is daarom verrassend te moeten constateren dat vele studenten in hun eigen gedrag niet lijken te hechten aan een orthodoxe gang van zaken in het onderwijs. "Het systeem" verwacht van de studenten een hoge mate van zelfwerkzaamheid, maar veel studenten blijken er moeite mee te hebben om hun lot in eigen handen te nemen. Trouwens, waar dienen de docenten dan voor? Zijn die er niet om te studenten iets te leren? Is dat niet waar zij voor betaald worden?

Kenmerkend voor 'het systeem' in pure vorm is nu juist dat de docenten ontspannen toekijken hoe studenten proberen zichzelf iets te leren. Dat vooruitzicht was het dat veel docenten naar Maastricht gebracht heeft. Was 'het systeem' er niet geweest, dan hadden zij net zo goed elders kunnen blijven schoolmeesteren.

Dit stukje is bedoeld voor de nieuwe eerstejaarsstudenten. De redactie heeft mij gevraagd te schrijven over hoe het er 'in mijn tijd' aan universiteiten toeging. 'Mijn tijd' is lang geleden. Het universitaire personeel bestond nog slechts uit hoogleraren en assistenten. De hoogleraren gaven colleges, de assistenten zorgden voor de practica. Bij de aanvang van het studiejaar verscheen op de universitaire aanplakborden -in die dagen de "valven" genoemd- de Series Lectionum, een groot papier waarop zij die het Latijn min of meer machtig waren konden lezen op welke uren de hoogleraren hun colleges gaven. Het bijwonen daarvan was noch verplicht, noch nodig, want bij ieder 'vak' hoorde een lijst boeken van de inhoud waarvan men ook op eigen gelegenheid kennis kon nemen. Men bezocht slechts de colleges van hoogleraren die er een mooi nummer van wisten te maken. Dat was ook in die dagen zeldzaam. Studeren was daarom een kwestie van zelfwerkzaamheid. Welnu, dat wordt het in Maastricht ook geacht te zijn. Er is weinig veranderd.

Het belangrijkste verschil tussen toen en nu lijkt te zijn dat wij toen minder haast hadden. Meende men zich de inhoud van de literatuur voldoende eigen te hebben gemaakt, dan meldde men zich op eigen initiatief bij de woning van de hoogleraar, om te tonen dat men in staat was gedurende een half uur een niet al te onintelligent gesprek daarover gaande te houden. Wie zichzelf nog niet tegen zulk een confrontatie opgewassen achtte, kon hem ongelimiteerd uitstellen. Van die mogelijkheid werd uitbundig gebruik gemaakt.

Hetgeen de vraag oproept waaraan wij dan de door uitstel gewonnen tijd besteedden. Die vraag is klemmend omdat er in die gelukzalige dagen voor jongelieden weinig te beleven viel: een bezoek aan de bioscoop vormde de ultieme uitspatting. Welnu, wij lazen alles wat los en vast zat, in het bijzonder die zaken die niet op de officiële literatuurlijsten voorkwamen en praatten elkaar over het gelezene de oren van het hoofd. Met andere woorden, wij richtten onze eigen onderwijsgroepen in en leerden aldus van elkaar. Omdat deze bijeenkomsten niet op de Series Lectionum voorkwamen, nam ieder enthousiast deel. Het probleem van de Maastrichtse universiteit is, dat zij deze wijze van leren van elkaar tot 'het systeem' verheven heeft. Dat hadden wij niet moeten doen, want dwarsliggen is voor jongelieden immers nog steeds de favoriete manier om groot te worden. Ook dat is sinds 'mijn tijd' niet veranderd.

H.F.M. Crombag

Hoogblond in Gronsveld

De kortste weg van Maastricht naar Gronsveld is langs de Maas, een stille weg, en als je hoogblond bent en er ook overigens leuk uitziet wil dat wel eens tot problemen leiden. Al een paar keer, zelfs bij klaarlichte dag, was ze lastig gevallen. Door kerels die naast haar kwamen fietsen, hun handen niet thuis konden houden en schunnige opmerkingen maakten. Hoewel ze bang was heeft ze flink gescholden en er één wel eens een trap verkocht. De heren dropten daarop af, maar Marjolein Vermeij (22) zorgt er nu voor dat ze in ieder geval 's avonds nooit meer alleen op de fiets terug moet vanuit de stad. Dat hoeft ook niet, want het huis waar ze woont is uitgegroeid tot een vriendenclubje dat regelmatig gezamenlijk op stap gaat. Ze vindt het wel best, daar in Gronsveld. "Als ik in de stad zou wonen heb ik het idee dat ik meer op terrasjes zou gaan zitten."

Marjolein is het type van de harde werkster. De roosters van andere studenten zoals Bart Meeuwis, die claimen met een uurtje of vijftien per week prima uit te komen, inclusief de onderwijsgroepen, ontlokken aan haar slechts verbijstering. Zij zit ergens rond de vijfendertig uur, schat ze. Niet dat ze zo'n fanatieke studiebol is: "Je moet wel tijd houden voor leuke dingen, vind ik. Sporten, ik ga elke dag bommen (bewegen op muziek), de stad in, op stap gaan met je vrienden. De avonden en weekends wil ik vrij zijn. Als dat niet kan studeer ik net zo lief niet."

Haar propedeuse gezondheidswetenschappen was extra zwaar omdat ze in twaalf weken tijd een wiskundeficiëntie moest zien weg te werken. En niet zo maar eentje. Een afwijkende schoolcarrière (Lhno -zeg maar de huishoudschool-, Mdgo, Hbo-V) had er voor gezorgd dat ze nog nooit van haar leven een les wiskunde had gehad. Maar ze heeft het gehaald, helaas met verwaarlozing van weer andere vakken. Iets wat ze voor de zomer met een paar herexamens rechtgebred hoopt te hebben.

Marjolein Vermeij

"Maar ik heb helemaal geen omweg gemaakt." Er klinkt lichte verontwaardiging in haar stem. "Ik heb er ook nooit spijt van gehad. Na de basisschool kreeg ik een Lbo- of een Mavo-advies. Dat laatste heb ik niet gedaan omdat ik niet constant op mijn tenen wilde lopen. Ik had niet zo'n hoog zelfbeeld. Verder ben ik erg praktisch gericht, ook nu nog. Het beroepsonderwijs vond ik dus prima. Theorieën interesseren me alleen voorzover ze mij iets duidelijk maken over de praktijk. Als die relatie er niet is hoeft het voor mij niet. Ik ben naar de universiteit gegaan om eens te kijken hoe ver ik kon komen, ik had nog vier jaar studiefinanciering over. En als het niks zou worden kon ik altijd gaan werken. Met Hbo-V kan ik zo de verpleging in, er is altijd werk."

En werken, al dan niet in de vorm van stages, had ze dus al vijf jaar gedaan voor ze naar de universiteit kwam. Voor haar was de zelfstandigheid die je als student eindelijk geniet niet zo nieuw. De losmaking van het ouderlijk huis (in Berlicum, een dorpie bij Den Bosch) was een geleidelijk proces van jaren. Tijdens al die stages had ze her en der gebivakkeerd. Toch is het echte studentenleven, met alle vrijheid van dien, pas hier in Maastricht begonnen. De eerste kennismaking was overigens niet zo positief. In haar Inkomgroepje was ze de oudste, de rest kwam recht van het Vwo en was dus zo'n vier jaar jonger. Bruisende types waren het niet, "ze moesten allemaal om elf uur naar huis, en steeds moeders bellen hè. Nee, dat viel tegen."

Gelukkig was de facultaire introductie leuker. En dan de stad. "Ik had niet verwacht dat 't hier allemaal zo groot zou zijn, zoveel studenten. Hier staat na vijf minuten het Vrijthof vol na die voetbalwedstrijd tegen Duitsland. In Breda, waar ik de Hbo-V deed, heb je heel wat minder studenten op straat." In huis liep het in het begin een beetje stroef. Ze was het enige meisje tussen drie jongens, en kennelijk ook de enige die er humane hygiënische normen op na hield. Na een paar keer vertikte ze het verder om steeds de wc, de keuken of de douche te moeten ontsmetten en maakte ze een poetsrooster. Daarna liep het redelijk. Na wat wisselingen onder de bewoners zelfs uitstekend.

De rest van haar contacten deed ze op in de onderwijsgroepen, het Maastrichtse sociale smeermiddel bij uitstek. Last van haar leeftijd heeft ze, behalve even in het begin, nooit meer gehad. Natuurlijk, met een achtergrond in de verpleging ben je sneller volwassen, en je kunt met jongeren die recht van moeder thuis komen niet overal over praten. "Maar dat geldt voor ouderen eigenlijk precies zo."

Wammes Bos

Een aanzienlijke groep studenten woont liever bij moeder dan in een rommelig studentenhuis in de stad. Sommige van hen zijn bang dat moeder naar de RIAGG loopt, zoals die van Frank (rechts op de foto): „Ik ben 46 jaar en woon nog steeds bij mijn moeder. Daarvoor word ik behandeld.“ (foto Roel Bazen)

”Nee moeder, ik heb al een theepot!”

Wat beweegt een student om op kamers te gaan wonen? Is het de drang naar 'vrijheid'? Vliegt thuis het Saksisch Blauw van moeder door de huiskamer en wordt het dus tijd te vertrekken? Of is het de behoefte een half maandinkomen uit te geven aan een stinkend pijpelaatje?

Ligt het misschien meer voor de hand om, als de universiteit toch om de hoek ligt, thuis te blijven? „Blief bie de mam”, zong Jansse Bagge en in Mheer, Wylre, Elslou, Nuth en Borgharen deden ze dat dus ook. Maar zijn thuiswoners niet die luie, saaie, traditionele, burgerlijke studiehoofden? Zuinige, monogame dorpsgekken? Timide mamakindjes? Een tocht in vijf etappes door het Zuidlimburgse langs de dragers, bestrijders en bevestigers van vooroordelen. „Als er tentamens zijn vliegen die kamerbewoners toch ook meteen naar huis?”

1. Lang leve de vrijheid van het thuiswonen!

Lars Odink raakt al aardig op leeftijd. Drieëntwintig jaar, vijfdejaars student, en nog altijd thuis, in Mheer. Zijn moeder vindt dat geen probleem: „Hij heeft het geprobeerd, maar dat liep niet zo goed. Ooit zal het er wel van komen, maar voorlopig vind ik het wel gezellig zo. Mijn man is veel op reis, Lars neemt een beetje zijn plaats in. En kamers zijn zo duur, schei me uit. Hij zoekt wel, maar niet erg hard. Het is toch ook wel een beetje gemakzucht denk ik.” Lars maait het gras, Lars houdt zijn eigen kamer bij. Maar moeder doet de boodschappen, kookt en poetst. Gemakzucht? Lars theoretiseert over de vanzelfsprekendheid van het op kamers gaan wonen en vraagt zich af wat die mensen drijft hun ouderlijke woning te ontluchten. „Waarom zou je het huis uit gaan als je dicht bij de universiteit woont en het goed kunt vinden met je ouders? Het is een bewuste keuze en heeft niets met gemakzucht te maken. Het is wel relaxed. Hier kun je doen en laten wat je wilt. Als je op kamers woont, wordt er bezorgd op je deur geklopt als je een half uur hebt zitten studeren. Dan moet je weer de keuken in, gezellig doen, theedrinken en zo. En anders komen ze gewoon bij jou binnen, met het dienblad in de hand. Niet voor niets rent iedereen drie weken voor de bloktoets naar huis.” Zijn kamer roept dan ook om hersengymnastiek. Netjes opge-

ruimd, met een groot eikenhouten bureau voor het raam. Uitzicht op de koeien. Met het geld dat Lars uitspaart door thuis te wonen heeft hij een oude Mini gekocht. Mheer is nou niet bepaald aangesloten op het internationale intercitynet en ook de gele bus van de VSL weet het dorp slechts sporadisch en met moeite te vinden. Maar met of zonder auto, je blijft verstoken van het stadse leven, de feesten, het even een pintje pakken. „Dat hoeft voor mij niet meer. Niet uit oubolligheid, maar omdat je het zo snel gezien hebt. Als zelfs bij een progressieve studentenvereniging als Circumflex personen geacht worden zich te profileren middels het consumeren van zoveel mogelijk bier, dan staar ik liever koeien in de kont. Saaï? Noem het zo als je wilt, maar plichtmatig gedrag, dat vind ik pas saai. Het studentenleven is ;;n groot spinneweb van dubieuze normen en ritens. Het zuipen, bij Circumflex net zo hard als bij Tragos. De dwangneurose bij Koko om met iedereen in bed te moeten duiken. Als je je niet conformeert aan het studentikoze, kun je een trap onder je kont krijgen, de straat op met een etiketje op je voorhoofd geplakt: 'burgerlijk, traditioneel, saai'. Mijn ervaring is, dat mensen die hier niet aan meedoen en dus vaak thuiswonen een stuk betrouwbaarder zijn, eerlijker, correcter, standvastiger, eenvoudiger, fatsoenlijker, socialer.”

Op zijn dienstbaarheid aan de gemeenschap valt inderdaad niets aan te merken. Hij laat iedere dag de hond van de 87-jarige buurvrouw uit en overstelpt radeloze boeren uit de omgeving met juridische adviezen. Hij praat ook een beetje als een dominee, met de handen ineen gevouwen, zachte stem en glimlachend knikje. „Ik heb wel vaak last van het imago dat thuiswoners met zich meedragen. Laatst werd ik in de onderwijsgroep nog uitgemaakt voor duf burgerlijk zieltje, omdat ik me wat meer op de achtergrond had geplaatst, daarmee ruim baan gevend aan continu onzin kwetterende medestudenten, die blijkbaar niet kunnen omgaan met mensen die alleen maar hun mond open trekken als ze wat zinnigs te melden hebben. Thuiswoners zijn per definitie timide. Tijdens de vijf jaar dat ik op de RL rondloop is bij mij zelfs het vermoeden ontstaan dat onderwijsgroepen bewust homogeen worden samengesteld uit thuiswoners, omdat men bang is dat zij zich anders laten ondersneeuwen.” Het vrijblijvende koeiekontstaren in het oerwoud van Mheer trekt hem meer dan de strakke wetten van de stadse jungle met het grote gevecht om betekenis, gezicht, roem en erkenning. „Als je na een jaar op kamers te hebben gezeten weer thuis gaat wonen, weet je pas weer wat vrijheid is.”

2. Liever een schuttersfeest dan een studentengala

Paul Gossens heeft drie broers, een vader en een moeder. Ze houden het zo goed met elkaar uit, dat ze nog altijd in hetzelfde huis wonen waar ze geboren zijn. Voor Paul is dat al 23 jaar. Het huis is klein, Pauls kamertje heel klein. En de computer die er staat moet hij ook nog delen met een broer die aan de HTS studeert. Voor velen zal deze vorm van broederlijke erg ver gaan, te ver. Maar Paul heeft in de vijf jaar dat hij nu aan de RL economie studeert er nog nooit over gedacht om op kamers te gaan wonen. Hij legt het allemaal zelf uit.

„We kunnen het erg goed vinden met elkaar. Ik ken zat mensen die staan te popelen om het ouderlijk huis te kunnen verlaten als ze achttien zijn geworden. Dan zijn er conflicten, of dat nog niet eens.

Ze werken elkaar gewoon op de wekker. Bij ons gaat het allemaal vanzelf. Eigenlijk kan iedereen doen en laten wat hij wil, als hij maar op tijd is voor het eten. En anders even bellen.”

Vader brouwt het bier waar Limburg trots op is, moeder doet inderdaad de kook, de was, de strijk. Paul haast zich om in de verdediging te springen: „De rolverdeling hier is, als in zoveel gezinnen, zo gegroeid. Maar dat wil niet zeggen dat we onszelf niet kunnen redden. Als pa en ma op vakantie gaan, nemen we de zaak gewoon over en dan loopt het op rolletjes. Ik hoef echt niet op kamers om erachter te komen dat ik zelfstandig kan leven. En waarom zou ik anders in Maastricht gaan zitten? Het studentenleven trekt me helemaal

niet. Hier ben ik geboren, hier zijn mijn vrienden, hier voel ik me thuis.”

Thuiswoners, zeker die van het dorpse soort zoals Paul, laden al snel de verdenking op zich dat ze de RL hebben gekozen om thuis te kunnen blijven. Al ontkent hij dat ten stelligste, hij geeft toe dat hij blij is met Wylre. En niet alleen vanwege de onvermijdelijke voetbalvereniging waar hij lid van is. Nee, het gaat dieper. Het heeft iets te maken met het Limburgse Gevoel, het gevoel geworteld te zijn. Je kunt het vastgeroest noemen, maar dat is het dus niet: „Ik zou best ergens anders kunnen wonen, maar ik zet gewoon vraagtekens bij de vanzelfsprekendheid waarmee blijkaar bij het bereiken van de leeftijd van 18 jaar het oudershuis verlaten

Paul Gossens: „Ik zou best ergens anders kunnen wonen, maar ik zet gewoon vraagtekens bij de vanzelfsprekendheid waarmee blijkaar bij het bereiken van de leeftijd van 18 jaar huis moet verlaten. Je wordt door sommigen voor gek versleten als je het niet doet.”
(foto Nelis Tutkey)

dient te worden. Erger nog: je wordt door sommigen voor gek versleten als je het niet doet. Ik denk: 'waarom zou ik?', in plaats van 'waarom zou ik niet?' Pas als ik daar een antwoord op heb, ga ik. En als ik straks een baan vind in bijvoorbeeld het westen, dan zal ik ook wel gaan. Maar dan is het ook noodzaak, en dat is het nu niet.”

In het voorjaar en de zomer breekt in het Mergelland het feestseizoen aan. Voor Paul en zijn Wylderse vrienden betekent dat ieder weekend prijs. Altijd is wel ergens bronk of schuttersfeest. „Dat zijn pas sjieke feesten. Veel leuker dan die eeuwige studentenparty's, met als hoogtepunt het versieren van een meisje. Je merkt gewoon bij de dorpsfeesten dat de historie en traditie de mensen bindt. Het feest is er voor de hele gemeenschap, jong en oud, en iedereen vindt het even fantastisch. Op die gala's, waar de feestnummers in hun gehuurde pakjes de zaal met een even lang gezicht verlaten als ze naar zijn binnengekomen, vind je mij niet.” Wel dus op bieffesten, zoals de jaarlijkse Upfeesten in Wylre, georganiseerd door Brand en bedoeld voor eigen volk. Daarom ook wordt er geen ruchtbaarheid aan gegeven, want men is bang dat er zich anders 7 miljoen landgenoten in Wylre melden. Het bier is dan namelijk gratis. Toch zijn er mensen die blijkaar een neus hebben voor het moment waarop de brouwerij de tapkranen openzet. Paul lacht: „Ik zie nooit zoveel studenten tegelijk als met de Upfeesten.”

Ma Gossens heeft wel eens getwijfeld of Paul niet een beetje 'ne rare was. Veel Wylderse kinderen, ook die in Maastricht gingen studeren, gingen op kamers wonen en ze was bang dat Paul een beetje de aansluiting miste. „Ach wat”, snuift Pa, „voor hem is het leven hier gewoon verder gegaan. Het feit dat hij ging studeren heeft daar weinig aan veranderd. En als hij een baan heeft, dan schop ik hem wel de deur uit, daar kan-ie zeker van zijn.”

Misschien kunnen ze op de brouwerij een econoom gebruiken.

3. Een goed gesprek tussen moeder en zoon

In Huize Van Ratingen staat om zes uur het eten klaar. En niet om half zes. En ook niet om tien voor zeven. Het menu van vandaag: groentesoep, kipfilet met gebakken aardappeltjes en wittekoosalade, „mievrouw” (aalbessen) uit eigen tuin met slagroom.

„Daarom alleen al zou ik heel blij zijn als Jules de deur uit ging. Wij eten graag andere dingen zoals vis, Jules lust alleen maar aardappelen-groente-vlees. Wij eten liever later op de avond, Jules moet om zes uur aan tafel kunnen.” Moeder („zeg maar len”, het is een hippe familie, dat zie je zo: len draagt de haren los en een gekleurde bril, vader, zeg maar Wim, is schilder en heeft een lange baard. Het huis is jaren zestig, behalve de kamer van Jules, waar posters van Marillion en Fortuna Sittard de jaren negentig bewijzen) klaagt haar leed. Maar even later aait ze haar achttienjarige zoon met plagerige tederheid over de bol: „Het schatje, hij zou niet eens zonder mij kunnen. Hij kan niet eens een ei bakken!” Jules: „Dat is natuurlijk onzin, ik kan best koken. Bij een pak macaroni en het bijbehorende zakje saus staat toch zeker een gebruiksaanwijzing?” En twijfelend: „of niet mam?”

len: „De enige keer in mijn langzalzeven

dat ik Jules heb zien koken was vorig jaar op de camping in Frankrijk. Hij zat toen met een vriend helemaal aan de andere kant van het terrein, want hij wilde niet met zijn rare ouders gesignaleerd worden. Behalve als er keukengerei geleend moest worden, want dat hadden ze natuurlijk niet bij zich. Op een gegeven moment kwamen de burens ons waarschuwen dat onze zoon een voor menselijke consumptie volstrekt ongeschikt en vervaarlijk goor stinkend goedje aan het bereiden was. De halve camping haastte zich met de hand voor de mond richting toiletten.”

Jules: „Dat kwam omdat de gebruiksaanwijzing in het Frans was. Wat wij voor spaghetti's hadden aangezien bleek een krachtig extract van Spaanse pepers te zijn.”

len, samenzweerderig: „Je zult het niet geloven, maar weet je wat ze toen hebben gedaan? De Heren hebben heel netjes een armoedig gekleed Hollands meisje aangesproken en gevraagd of zij tegen een vergoeding van zeven vijftig per dag voor de Heren wilde koken en boodschappen doen.”

Jules is de beroedste niet om toe te geven dat het inderdaad goed toeven is thuis. Hij heeft de RL gekozen vanwege de ligging

en als er geen economie was geweest (want dat studeert-ie) was hij iets anders gaan doen. Een reden om toch uit te gaan kijken naar een kamer is dat hij zich een beetje verloren begint te voelen in Nuth.

Jules: „De vrienden van vroeger zijn vertrokken, de vrienden van nu wonen in Maastricht. Er gaat vreselijk veel tijd in het reizen zitten en als je daarbij zoveel moet studeren als ik, ik wil in één jaar de propaedeuse halen, blijft er weinig meer over om sociale contacten te onderhouden. Van een echt studentenleven is al helemaal geen sprake met de laatste bus om tien uur. Dat mis ik toch wel erg.”

Terwijl len de soep afruimt roept Jules vanuit het terras waar we zitten richting keuken: „Mam, vergeet je niet die scheur in mijn broek te maken?” len reageert met: „Je weet dat ik daar niet goed in ben, ga maar naar een naaiatelier.” Als ze weer aanschuift, zegt ze: „Kijk, dat bedoel ik nou, de vanzelfsprekendheid waarmee ik met dit soort klusjes word opgezadeld, terwijl ik er net zo onhandig in ben als hij. Kleine ergernissen kunnen grote worden, en voor die tijd moet hij weg.”

Kleine ergernissen?

len: „De natte handdoek op mijn kleren.”

Jules: „Het smakken, vooral als ze sla eten.”

len: „Het dobberend, ongrijpbaar stukje zeep in het volle zeepbakje.”

Jules: „Klagen over te harde muziek.”

len: „Niet mogen smakken als we sla eten.”

Jules: „Nog altijd wakker liggen als ik om vier uur 's nachts thuiskom.”

len (denkt lang na): „Dat het teveel gevraagd is om op zondagavond mee te helpen met de afwas.”

Ook nu geeft Jules ruitelijk toe: „Ik ben erg lui. Ik besef ook dat het huishouden veel tijd kost, misschien wel net zoveel als de bus naar Maastricht. Als ik alleen al de hoeveelheden Cola en chips zie die mijn moeder wekelijks met de fiets de berg opsleept, houd ik mijn hart vast. Misschien dat ik daarom ook niet zo hard naar een kamer heb gezocht.”

len: „Misschien? Ik weet het wel zeker. Jij wil helemaal niet weg. Ik zie jou pas vertrekken als je een meisje hebt.”

En weer met een schuin knipoog naar haar 'schatje': „Maar dan laat je d'r wel eerst even door mama keuren, hè?”

4. "Mam doet alles, mijn broer en ik doen niks"

Chantalle van Wersch, 24 jaar en bijna afgestudeerd Verplegingswetenschapper. Woont in Elsloo, maar is een Vrouw Van De Wereld met eigen kantoortje en storende telefoon. Omdat zij altijd heeft thuisgewoond tijdens haar studie, heeft ze er veel bij kunnen werken. Dat werden uiteraard baantjes in de verpleging, ze had tenslotte al een diploma HBO-V in haar uniform. Zeer behulpzaam daarbij was ook het ouderlijk automobiel, geeft ze ruiterlijk toe. Een van die verafgelegen plekken, Watersley in Sittard, werd een stageplaats en die stageplaats wordt, „Es God bleef“ weer een echte baan: afdelingshoofd. Hiep hiep hoera voor pap en mam!

In haar afwijzing van het studentenleven is ze nogal kwaadaardig: „Ik heb nu eenmaal een hekel aan Hollanders, en als je op kamers gaat wonen zit je er midden in.“ Een bedenkelijke frons als tegenreactie brengt haar niet van de wijs: „Kuddevolk en ieder voor zich betalen in het café, dat zijn twee dingen waar ik absoluut niet tegen kan. Dat wil niet zeggen dat ik niet naar Groningen of Amsterdam was gegaan, als Verplegingswetenschappen daar werd gedoceerd, maar nu het dan toch zo uitkwam was er geen haar op mijn hoofd die erover dacht om op kamers te gaan wonen.“

De boze blik in haar ogen tempert enigszins als het over „t dörrep“ gaat. En dan niet zozeer over Elsloo, wat dat kan haar niet echt boeien. „Ik kom oorspronkelijk uit een zeer muzikale familie uit Klimmen. Zoals dat bij zoveel Limburgse gezinnen gaat werd ons het harmonie- en fanfareleven met de papepel ingegoten. Mijn broer ging slagwerk doen, zit nu ook op het conservatorium, en ik kreeg een basklarinet. Sint David in Voerendaal was de beste harmonie van de omgeving, dus daar werd ik lid van.“ Ondertussen speelt zij ook in de harmonie van Grevenbicht, in de omgeving van Elsloo. Maar het liefst con-

certen, geen processies en zo. „Dat zegt me allemaal niks, want ik heb toch geen echte band met het dorp. Elsloo is dan ook zeker niet de reden dat ik niet op kamers ben gaan wonen.“

Wat dan wel? Gemakzucht? Het lijkt erop: „Zo streberig als ik ben als het om een maatschappelijke carrière gaat, zo vadsig word ik als ik eenmaal op de bank plof. Mam doet alles thuis, en mijn broer en ik doen niks. Zo simpel ligt dat. En daarover wordt wel eens strijd geleverd. Het enige wat wij hebben ingebracht is een magnetron die we samen hebben gekocht, zodat we de door mam bereide maaltijden kunnen opwarmen als we niet op tijd thuis kunnen zijn voor het eten.“

Een studentenleven lijkt Chantalle totaal te zijn misgelopen. „Dat klopt, maar niet omdat ik thuiswoonde. Ik had er gewoon de tijd niet voor. Net zo min als voor een vrijer. Ik heb ook niks gemist of zo, maar heb het gewoon heel anders ingevuld dan veel medestudenten deden. Toch heeft het voor mij wel betekenis gehad, maar dan meer in de zin van absolute vrijheid, doen en laten waar je zin in hebt, ook thuis. En dat zal nu wel voorbij zijn, want vanaf 1 september begint het serieuze leven.“

Haar vader heeft al gedreigd haar voor haar 25ste verjaardag op straat te zetten. En dus gaat ze, bij wijze van grap, op haar verjaardag haar koffers pakken om een paar dagen bij een vriendin te gaan logeren. Chantalle: „Natuurlijk meent hij het niet echt, maar er zit wel iets achter van, verdorie, je zult toch ooit op eigen benen moeten staan. Als het zover is zal ma ons toch het meeste missen. En met ons de stapels was, het 'gevreigel' over het opruimen van onze kamers, het iedere morgen klaarstaan met de boterhammetjes, het wekelijkse geruststellende telefoontje als we op vakantie zijn. Maar ja, ook de kuikens van Van Wersch leren vliegen.“

Chantalle van Wersch: „Ik heb nu eenmaal een hekel aan Hollanders en als je op kamers gaat wonen, zit je er midden tussenin.“ (foto Nelis Tutkey)

5. Nooit thuis (en daarom altijd thuis gebleven)

Desirée Delarue. Wat mooi, nog eens. Desirée Delarue. Ondanks de jubelende alliteratie van haar naam een heel gewoon meisje. Dat vindt ze zelf trouwens ook. Heeft al zes jaar verkering (met dezelfde) en hij zal dan ook uiteindelijk de Ridder op het Witte Paard worden die haar bij haar ouders wegschaakt. Want een andere reden om Borgharen te verlaten heeft ze niet.

De bruin lederen woonkamer (type Beiers Meubel met veel Koekoeksklok) biedt een fantastisch uitzicht over de Maas. Aan de overkant, letterlijk op een steenworp afstand, ligt het Belgische Smeermaas. En daar komen dus veel, heel veel Maastrichtse studenten terecht die in de stad een kamer gaan zoeken en er geen kunnen vinden of niet kunnen betalen. „Zie je mij daar al zitten? Ik vind het idee alleen al belachelijk. Als ik moet kiezen tussen 'Belsj' en 'Haren', dan weet ik het wel.“ Heb je niet het idee dat je iets hebt gemist? Desirée: „Ja, in het begin wel. Ik had vooral het gevoel dat studenten die op kamers woonden een stuk mondiger waren, sneller gebekt. Ik was zo'n vreselijk timide Limburgs Vlaaitje dat haar mond nooit opendeed. Maar ik kwam er toch snel genoeg achter, dat dat niet lag aan het feit dat ik nog thuis bij papa en mama woonde, maar dat daar veel meer een geografische verklaring voor bestond. Hollanders gaan meteen van zich af praten. Limburgers houden dan hun mond, gesterkt door een vals minderwaardigheidscomplex dat hun angst inboezemt om via hun accent ontmaskerd te worden als achterlijke provincialen. Nu is dat over, misschien wel juist dankzij die onderwijsgroepen. Wat ik wel nog altijd écht mis, is de gezelligheid, het

gemak waarmee men bij elkaar over de vloer komt. Dat heb ik dus niet met vriendinnen. Voordat ze de grote oversteek naar Borgharen wagen, moet er al heel wat georganiseerd worden.“

Ben je soms bang te vereenzamen hier, in het stille dorp aan de Maas?

Desirée (lacht eens flink): „Nee, daar heb ik helemaal geen tijd voor. Ik zit nu in de laatste fase van mijn studie geneeskunde en ben bezig met het lopen van schappen. Door de week ben ik bijna non-stop op het ziekenhuis. In het weekend ben ik altijd weg: kajakken in de Ardennen, naar een vriendin in Breda of verjaardagen afwerken. (Ze somt nu alle verjaardagen op die ze de komende weken heeft, alsof ze ze voor morgen moet kennen voor een proefwerk). Als ik mam niet had, zou ik verhongeren en verwilderen. Daarom ben ik ook blij dat mijn vriend en ik nog even gewacht hebben met samenwonen. Hij heeft ook een erg drukke baan en wie zou dan voor het huishouden moeten zorgen? Hier doet ma het tenminste nog.“

Heeft ze wel eens last gehad van het negatieve imago dat thuiswoners hebben?

Desirée: „Ja, vroeger wel. Dan begonnen medestudenten te opperen dat ik wel vreselijk zielig moest zijn. Maar vaak projecteerden ze daarmee hun eigen frustraties over hun krakemikkige relatie met hun ouders. Ze snapten niet dat ik juist heel erg goed met de mijne kon opschieten.“ Dat klinkt erg harmonieus.

Desirée: „Dat is het ook. Ik ben erg aan ze gehecht. Maar dat wil niet zeggen dat het niet begint te kriebelen. Sommige dingen, die inherent zijn aan het thuiswonen, worden steeds moeilijker. Zoals bijvoorbeeld het gebrek aan privacy. Als ik na een

avond stappen met mijn vriend thuis, heb ik niet altijd zin om alles van die avond te moeten vertellen aan ma die nog wakker is.“ En plagerig naar haar vader: „En dat eeuwige boksen als ik 'Ingang Oost' wil zien, daar word ik al helemaal niet goed van!“

Ma: „Ik ben altijd heel blij geweest dat Desirée thuis is gebleven. Dan houd je tenminste nog een beetje grip op dat kind.“ (Nu denkt ze even een paar tellen

na) „En ik ben heel eerlijk, ik zal haar vreselijk missen als ze weg is. Ze is ons enige kind en zorgt voor een hoop gezelligheid. Het zal erg stil zijn zonder haar.“ Plotseling realiseert zich ook Pa dit Aanstaaende Grote Verlies en hij zet zijn pruillip op: „Met wie moet ik dan nog 'sjtechelen' over de TV?“

Desirée Delarue in haar straat in Borgharen: „Als ik mam niet had, zou ik verhongeren en verwilderen.“ (foto Nelis Tutkey)

Wim Ortjens

Playboys in Penthouse

"Een bubbelbad met op de rand wat flessen champagne en een paar mooie jonge meiden, dat lijkt me wel een mooi toekomstbeeld" fantaseert Pieter Rahusen (22) tweede jaars economie. Hij woont in het "Trega Penthouse" op de achtste verdieping van de Annadal flat tegenover het voormalige ziekenhuis. Trega is de naam van zijn dispuut. Penthouse slaat meer op de interesse voor blote vrouwen dan op de plek van zijn appartement, want er zijn nog vele verdiepingen boven.

Heel Maastricht lijkt al aan Pieters voeten te liggen. "Maar soms ben ik wel eens wat somber, dan zie ik mezelf al rijden achterop een vuilniswagen". Gelukkig, Pieter belandt weer met beide benen op de grond. Voorlopig heeft hij niet méér aan zijn hoofd dan zijn studentenvereniging Tragos, zijn dispuut Trega, de vrouwen, zijn sigaretten, bier en af en toe eens een tentamentje.

Pieter, Tjeerd en Olaf, bewoners van het Trega Penthouse (foto Nelis Tutkey)

Het studentenleven van Pieter en zijn drie huisgenoten staat voor het grootste deel in het teken van hun studentenvereniging. Ze zijn met z'n vieren in 1990 aangekomen bij Tragos en daarna alle vier bij het dispuut Trega. Daarmee had het dispuut er niet alleen vier "gezellige en zeer actieve mannen" bij, maar ook een dispuutshuis. De vader van Pieter was namelijk zo vriendelijk om voor zijn zoon een flat te kopen zodat hij daar met drie vrienden voor een schappelijk prijsje kon wonen. Zijn jaar-genoten Olaf Kramer (21) tweedejaars rechten en Sven Billet (22) tweedejaars economie mochten meteen bij hem intrekken. Zij kenden elkaar al vaag uit hun vorige woonplaats Eindhoven. De vierde inwoner werd Tjeerd Wichers (21) tweede jaars economie. Hij woonde bij aanvang van zijn studie in een ander, gemengd studentenhuis maar "daar vonden ze mij niet zo aardig en ik hen ook niet". "Uiteindelijk ben ik daar weggestemd. Er zaten daar allerlei rare lui, verpleegsters in opleiding en iemand die makelaardij studeerde bij de LOI. Ik was juist flink de beest aan het uithangen op de vereniging. Nee, dat klikte niet echt goed". Dus pakte het roodharige evenbeeld van de zanger van Simply Red zijn boeltje en streek neer in de kleinste kamer in de flat van Pa Rahusen. Niet alleen deze vier "Tragozers" waren blij met deze oplossing. Want ook het hele dispuut Trega had nu zijn thuis gevonden. "Wij waren met z'n vieren de enige eerstejaars en we woonden ook nog allemaal bij

elkaar. Geen wonder dat het hele dispuut regelmatig over de vloer kwam om ons de kneepjes van het studentenleven bij te brengen. Als we net eens even rustig onder elkaar waren kwam er weer een stel tegen de bel aanleunen met een paar video's onder de arm. Dan bleven ze tot een uur of vier en verdwenen dan weer zonder de rotzooi achter hun kont op te ruimen. Ach, als je net aankomt vind je dat natuurlijk prachtig, je denkt dat het allemaal bij je ontgroening hoort", vertelt de eveneens roodharige Sven. Op een avond, of liever gezegd een nacht, was het echt enorm uit de hand gelopen. Een zuipfeest dat was begonnen op het Onze Lieve Vrouweplein, verplaatste zich naar de flat en eindigde in een chaos van drank, braaksel, lege flessen en gesmijt met etenswaar en inboedel. Uiteindelijk vielen de benevelde jongens tussen de puinhopen in slaap. De buurvrouw, die het lawaai van de nacht had herkend als een enorme vechtpartij, kwam 's ochtends bij de jongens door het raam gluren. Ze wilde zelfs de politie bellen omdat ze de in coma liggende studenten aanzag voor lijken. Tenslotte heeft ze het toch maar niet gedaan uit angst voor represailles van de moordenaars.

Burengerucht

De vier bewoners van "Trega Penthouse" in de keurige flat aan St. Annadal zijn inmiddels wel wat rustiger geworden. Althans thuis. Ze hebben een antwoordap-

paraat gekocht om de telefoontjes van opdringerige dispuutsgenoten af te houden en ook hun gastvrijheid is wat minder geworden. "Het was soms net een vitrine hier. Alle bussen rijden hier immers langs. Lui die niks te doen hadden kwamen vaak kijken of er hier op het "thuisonk" nog wat te beleven viel". Dat het zo niet langer kon vond ook de vereniging van huiseigenaren van de flat. Er kwamen klachtenbrieven en waarschuwingen door de brievenbus van Trega Penthouse. "Sindsdien doen we het wat rustiger aan, want we zijn heel aardig. We gaan zelfs regelmatig bij de buurvrouw een kopje koffie drinken om weer wat goodwill op te bouwen." Wie een bezoek brengt aan een dispuutshuis dat uitsluitend door jongens wordt bewoond, verwacht daar waarschijnlijk een gore onhygiënische troep. Een op zijn minst plakkerige vloer in de keuken en op het aanrecht een schimmel-, en paddestoelenkwekerij. Een badkamer met vettige grijze randen in het bad en harige klodders in het putje. De kamers van de jongens als stinkende-, donkere holen, slechts gemeubileerd met een bed met ranzig glimmende lakens, een bureau bezaaid met glazen en overal vuile was. Over de plee in een jongenshuis kun je helemaal de meest griezelige visioenen hebben. De muur van onder tot boven beplakt met Playboy-Pin-Ups, de vloer en de WC zelf besprenkeld met pisspetters. Maar iemand die met deze verwachtingen het Trega Penthouse betreedt, komt bedrogen uit.

Alleen de voorstelling van de WC benadert de werkelijkheid. De rest van de flat blijkt wel rommelig maar het is er zeker geen puinhoop.

Lekkere zitzak

De kamer van Pieter is het grootst, ongeveer zes bij vijf, hij is immers de zoon van de eigenaar. Zijn kamer wordt altijd gebruikt als zitkamer. Er staan twee enorme banken. Een groen-beige "burger-bank" van opa en oma en een donkerbruine van de missiewinkel. Aan de muur allerlei vlaggen waaronder een enorme blauwe met gele sterren; "Gekregen" tijdens de Eurotop. Bij deze eenvoudige inboedel steekt de supersonische installatie van Pieter sterk af. Zijn zitzak heeft voor hem een heel speciale betekenis. Hij is vernoemd naar "het lekkerste ding van de vereniging", en het lijkt erop alsof het ding ook als zodanig vaak gebruikt wordt.

Het hok van Tjeerd is minstens zes keer zo klein. De huur van deze pijpenla bedraagt 325 per maand. Voor dat bedrag kan Tjeerd hier zijn bed met slaapzak, zijn bureau zonder studieboeken en een kast gevuld met lege drankflessen, kwijt. Op de grond tussen de schoenen slingeren vuile boxer-shorts, die hij onopvallend probeert te verbergen tussen wat andere vuile was. "Eigenlijk wilde ik hier een groot bureau van mijn opa, een bankdirecteur, neerzetten". Omstandig tekent hij op een blaadje hoe het bureau eruitziet, om vervolgens

teleurgesteld te vertellen dat het meubel met geen mogelijkheid in zijn kamertje past.

De kamer van Sven is, voor 25 gulden per maand meer, een stuk groter. Er staat niet meer in dan een bureau (zowaar met opengeslagen studieboeken) een bed en een kast, maar het is er leefbaarder dan bij zijn buurman. Aan de muur hangt een enorme Ferrari-poster, een dart-bord, een Dire Straits T-shirt. Op de meest opvallende plek hangt, net als bij de anderen, de Bul van zijn vereniging als bewijs dat hier een intensief studentenleven geleid wordt.

Voor nog eens 50 gulden meer bewoont Olaf een riante kamer waar, naast de gebruikelijke inrichting, zelfs plek is voor een "zitje" met drie chique zwarte stoelen. Aan de muur hangt een rekje met een verzameling kleurige stropdassen, en de klerenkast puilt uit. Hier woont een student die zichtbaar houdt van een net uiterlijk.

Geen privacy

Net als de anderen zoekt Olaf altijd zijn huisgenoten op in de kamer van Pieter. Aan privacy hebben de jongen weinig behoefte. "We kunnen alles van elkaar hebben, maar als we echt een keer alleen willen zijn dan kun je daarvoor beter naar huis gaan", vertelt Sven. Ook het ontvangen van een vriendin gaat niet onopgemerkt. Sven: "Stond ik vanmorgen rustig m'n tanden te poesten, zie ik opeens een half naakte vrouw door het huis lopen". Zo'n situatie vraagt natuurlijk om opheldering. "Zeg, Pieter heb je gisteravond met dat wijf mijn wijn op zitten zuipen? En wat heb je verder nog met haar uitgespookt?". "Niks joh, we hebben alleen maar "goed gebekt", meer niet, zo ben ik toch niet dat weet je toch", verdedigt Pieter zich met een cynisch lachje rond zijn mond. Er blijft dus regelmatig een meisje slapen op het Penthouse. Het "kipje" in kwestie moet hier al eens vaker geweest want ze noemen haar ook wel "onze roadie", "ze loopt ons overal na".

Aan een vaste vriendin hebben de jongens geen behoefte. "Het is gewoon niet werkbaar. Bovendien is een meisje in huis toch altijd een storende factor. We zijn liever onder elkaar, we hebben hetzelfde leefpatroon, en dezelfde interesses." Toch schijnt Pieter, ondanks zijn logeetje van vannacht, wel een vaste relatie te hebben met een studente in Leiden. Maar nu zij lid

Stoeiend op het balkon: „Dat het zo niet langer kon vond ook de vereniging van huiseigenaren van de flat. Er kwamen boze brieven en waarschuwingen door de brievenbus.“
foto Nelis Tutkey)

is geworden van Minerva lijkt deze relatie wat verwaterd. Pieters huisgenoten willen er niets over kwijt. Het lijkt alsof ze met z'n allen een groot geheim willen bewaren.

Huishouden

Een echte vette ruzie is er in dit huis nog nooit geweest. Er wordt wel eens wat gescholden. Vooral Pieter heeft het weleens zwaar als huis- en dispuutsgenoten zijn kamer tot diep in de nacht misbruiken als bioscoop. Ruzie over het huishouden komt ook zelden voor. Er zijn duidelijke afspraken over gemaakt. Tot in details staan de schoonmaaktaken, die iedereen om de beurt moet uitvoeren, in een huishoudelijk reglement omschreven: "Aan-gezien men in de badkamer zijn pik wast

en zijn bek schrobt is de kans op verstopping door uitgevallen kont- dan wel schaamharen niet gering. Het is daarom essentieel dat het bad, de vloertegeltjes en wandtegeltjes en de wasbak met chloor gereinigd worden."

De verdeling van huishoudelijke taken kon echter niet voorkomen dat ze een maand lang hun kont hebben moeten afvegen met bladzijden uit het telefoonboek, omdat steeds het wc-papier vergeten werd. Mocht het voorkomen dat een van de huisgenoten zijn taak ernstig laat versloffen dan zijn er ook nog sancties ingebouwd. Een boete van de eerste categorie: "een halve krat Bavaria (kleintjes)" of zelfs één van de tweede: "een hele krat Grolsch beugels". Na twee jaar huishouden is er echter nog maar één keer zo'n straf toegepast. De jongens kennen

hun verantwoordelijkheden, al komt het regelmatig voor dat al het servies gebruikt is en er koffie uit champagne glazen gedronken moet worden, of dat er opeens planten uit de afwas groeien.

Pasta shit

Eten doen de jongens meestal met elkaar of met andere leden van Trega die een hapje mee komen eten. Onder het genot van Goede Tijden Slechte Tijden, Boggle of Het Rad van Fortuin, waarvan de meesten de spelregels verdacht goed kennen, genieten ze van elkaars kookkunsten. Alhoewel... genieten? "Tjeerd maakt altijd van die Italiaanse pasta shit", klaagt Olaf, "daar krijg ik zo'n opgeblazen gevoel van". Nee, dan de kookkunsten van Pieter.

Brugwupje

Het is een potige meid, zo te zien allesbehalve een moederskindje. Maar schijn kan bedriegen. Ieke de Pooter (19) is enig kind thuis, en het is er altijd hartstikke gezellig. De vakanties bracht ze steevast met haar ouders door. Dus toen die studie eraan kwam was het maar de vraag of ze het zou redden, in een vreemde stad ver van huis. Gelukkig had ze haar vuurproef in de vakantie gehad. Na het eindexamen Vwo tien weken au pair in een dorpje vlak bij het Franse Nevers. De eerste week was ze ziek van de heimwee, zat ze te janken op de wc. Ze zette door, "maar na vier, vijf weken zonder mijn ouders was ik het zat. Vooral als ik alleen op mijn kamer was. Toen zijn ze even gekomen, en daarna was alles weer goed."

De blik is beetje schuld bewust bij de vraag hoe ze aan haar kamer in Vroenhoven is gekomen. "Pappie en mammië" hebben dat geregeld, piept ze met een gespeeld kinderstemmetje. Maar ja, dat moest wel want ze zat in Frankrijk. Ze komt uit Waalre, bij Eindhoven. In Maastricht kende ze niemand. De Inkom veranderde dat snel, daar deed ze haar eerste contacten op. En in het huis natuurlijk, dat is één grote familie van negen personen, met die mensen doet ze veel, ook uitgaan. Ze is een feestnummer, dus dat strookte wel met haar idee van het studentenleven: veel feesten, en een beetje leren. Als er dus iemand het hoofd om de deur stak met de vraag "zullen we uitgaan" reageerde Ieke met een spontaan "ja leuk. Ik heb deze week toch maar zes uur".

Dat bleek echter een misvatting. Met die paar uur onderwijs-groepen ben je er niet, wist ze na enige tijd. Ook voor een studie rechten moet gewerkt worden, en harder dan ze aanvankelijk dacht. De gezellige avondjes, in de stad of in het huis zelf, konden dus niet eeuwig in hoge frequentie doorgaan. "Het wordt al gauw vijf uur, zes uur voor je naar bed gaat.

Ieke de Pooter

Goedkope wijn, en dan de hele nacht kletsen. Als student word je vrijgelaten, daar kan ik eigenlijk niet goed tegen. Thuis vonden ze het maar zozo wat ik deed, maar ze zeiden dat ik er wel overheen zou groeien."

Als de tekenen niet bedriegen is dat intussen gebeurd. Hele nachten opblijven gaat vervelen. "Ik vind het nu best om rond twaalf uur, half een naar bed te gaan."

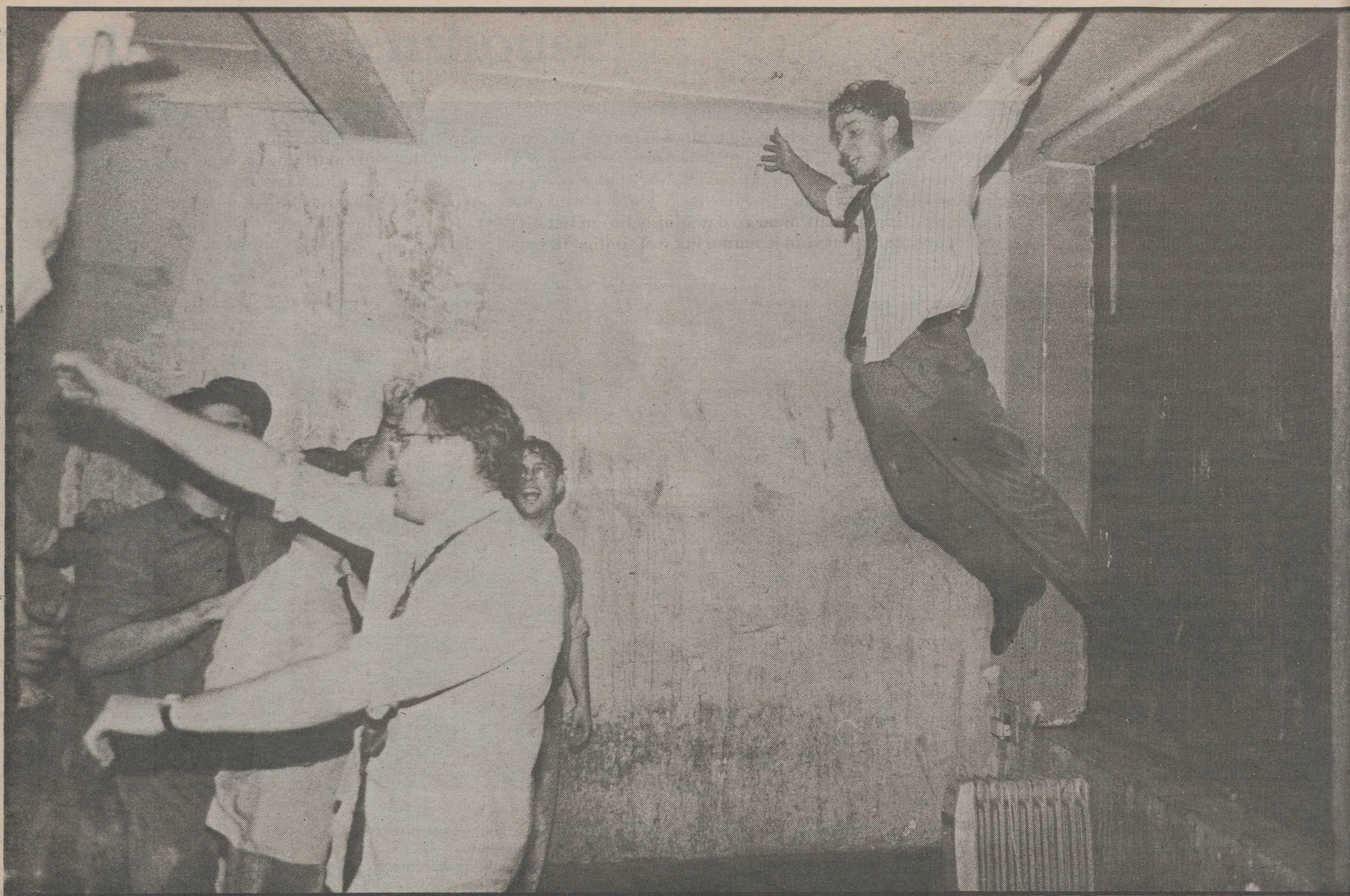
Ze is zichzelf wel tegengekomen dit jaar, zegt Ieke. Zowel in huis als 'op school', waarmee ze de universiteit bedoelt. Haar gedrag, spontaan maar druk en nerveus -ze rookt anderhalf

pakje per dag-, werd niet door iedereen geapprecieerd. Daar kwamen dus ruzies van; ze moest wat meer rekening houden met de anderen. Misschien dat de overgang van school naar universiteit haar parten speelde. "Ik voelde me wel een brugwupje. Op school, in de zesde klas, was je heel wat, de bink, stoer. Hier viel dat allemaal weg. En je moest alles zelf doen, er werd je niet meer precies verteld welke hoofdstukken je voor dan en dan moest leren. Daar moest ik aan wennen."

Ja, ze is wel veranderd, dat ziet ze nu zich nieuwe eerstejaars melden die op zoek zijn naar een kamer. Ze vindt ze zo braaf, zo schools. En haar gesprekken gaan tegenwoordig niet meer over die stomme leraren, zoals destijds op school, maar over dingen die je echt interesseren, dingen ook waarin je je kennis kwijt kan.

Dat praten doet ze veel met jongens. Ze vindt hun gezelschap leuker dan dat van meisjes, "dat zijn vaak roddeltrutjes". Totdat de jongens vervallen in vulgaire opmerkingen over sex, 'lekkere stukken' en dergelijke. Dat doen ze om haar te stangen, dat weet ze ook wel, maar toch ergert ze zich er aan. "Niet dat ik feministe ben, maar ik zeg er wel wat van." Op de middelbare school ging ze minder met jongens om, dat kon niet, de groepsgeest verhinderde dat. Als je het toch deed was je volgens de anderen beslist verliefd. Die opmerkingen kunnen haar nu niet meer schelen, ofschoon het nog wel eens gezegd wordt. Een partner heeft zich trouwens nog niet gemeld ("gelukkig niet"), langer dan twee maanden heeft ze het nog nooit uitgehouden. Ze heeft geen zin om vast te zitten.

Wammes Bos

Die draait z'n hand niet om voor een paar forelletjes, of een goede pepersteak. Na-deel daarvan is wel dat het altijd duur is. "Laatst hadden we bij het afrekenen de gulden uit het winkelwagentje nodig, hadden we voor dertig gulden de man ingeslagen".

De avond van mijn bezoek is het menu niet bijzonder maar wel smakelijk. Terwijl de kip, frites, appelmoes en erwtes naar binnen gewerkt worden spreekt om-roepster Anita Witzier van Veronica ons toe. Al gauw vliegen de vrouwonvriende-lijkheden over tafel. "Da's een lekker ding, die doet vast allemaal hele vieze dingen met je", brult Pieter terwijl hij een mond-vol vette kip wegspoelt met rode wijn. Hebben de heren ook andere zaken aan het hoofd hebben dan drank en vrouwen? Wordt er wel eens gelezen in dit huis? Ja, de krant. "De NRC natuurlijk, niet die suffe Limburger", en de Playboy, want anders is er niet genoeg behang voor de plee. Na lang denken komen ze toch met een paar "echte" titels over de brug. Bint van Borde-wijk, boeken van Jan Wolkers, The Great Gatsby. Dit ruikt meer naar de leeslijst van de middelbare school. Naar de film gaan ze nauwelijks en een goede video is lang niet meer vertoond in "Huize Trega". Muziek is echter wel altijd luid en duidelijk aanwe-zig. Vooral de Hammers House Band van het Rotterdamse Studenten Corps wordt grijs gedraaid. Zelfs wat hun muziekkeuze betreft blijven ze in hun eigen wereldje hangen. Misschien dat ze het qua sportbe- oefening wat meer buiten het eigen kring- getje zoeken? "Sinds ik studeer ben ik tien tot twaalf kilo aangekomen", vertelt Olaf. "Ik heb wel een sportkaart gekocht maar ik heb hem nooit opgehaald". Het was zijn ideaal om een honkbalteam op te zetten maar toen hij daarvoor om geld ging vra- gen stuitte dat toch op problemen. Tjeerd is de enige die wel regelmatig sport. Bij de hockeyclub van Meerssen heeft Tragos twee teams. "Maar je moet niet denken dat we fanatiek zijn hoor, alleen de derde helft is zeer intensief", bluft Tjeerd stoer. Alsof fanatiek sporten suf zou zijn. Pieter en Sven zijn echt a-sportief. Sven loopt af en toe nog wel eens op de tennisbaan, maar Pieter heeft, sinds hij met een cirkel-

zaag zijn duim bijna heeft afgezaagd, zijn golfclubs niet meer aangeraakt.

Kotspak

Toch houden ze niet van stilzitten. Om te voorkomen dat iedereen voor de buis in- kakt is er die avond een bezoek aan de Sociëteit van Tragos aan de Boschstraat gepland. Het is "open avond" vanavond. Dat betekent dat er ook niet-leden naar binnen kunnen om kennis te maken met de vereniging. Dat komt mooi uit want dan kan "het vrouwtje van de Observant" ook gewoon mee.

Voordat we gaan moet Tjeerd, lid van de Bar- en Ordecommissie, zich eerst verkle- den. Een overhemd met dispuitsdas en daaronder speciaal voor sociëteitsbezoeken gereserveerde schoenen en broek. "Die kun je echt alleen maar daar aan want vaak staan de spetters van bier vermengd met modder en as tot aan je kruis." Omdat hij vanavond in functie is draagt hij een vest van de Bar- en Ordecommissie in de kleuren van de vereniging.

Trots laat hij zijn outfit zien. Dan kunnen we gaan.

De rest van de jongens komt wat later. Ze hebben zich ook allemaal omgekleed. De één in jasje-dasje, de ander in een over- hemd met bretels. Als ze zich tussen de andere leden hebben vermengd kan ik ze nog nauwelijks herkennen. Wat lijken ze opeens allemaal op elkaar. Dezelfde kle- ding, hetzelfde haar, hetzelfde taalge- bruik en natuurlijk hetzelfde drankje: bier en niets anders.

Chris van der Grinten

's Avonds op de kroeg bij Tragos: "Vaak staan de spetters van bier vermengd met modder en as tot aan je kruis." (foto Nelis Tutkey)

Autorijschool Dorssers

Spoedcursus fl. 999,- incl. theorieboek, examen en examenrijden. Bel nu voor een afspraak tel. 046-377738 b.g.g. 06-52981362

Ook uitermate geschikt voor diegenen, die al op examen zijn geweest

Autorijschool Jacob

Spoedcursus fl. 999,- incl. theorieboek, examen en examenrijden. Bel nu voor een afspraak

tel. 04404-1590 b.g.g. 043-631876

Ook uitermate geschikt voor diegenen, die al op examen zijn geweest

ECS - Economische Computer Service
Bombeydaal 16 6228 GT Maastricht
TEL. 043 - 614.699

ECS 486 50 Color

- 80486 op 50 MHz, Landmark 170
- Co-Processor ingebouwd, Landmark 410
- 256 kB Cache, uitbreidbaar tot 1 MB
- 4 MB geheugen, max: 32 MB on board
- 3.5" 1.44 MB floppy disk drive
- 210 MB Harddisk, 14 ms, IDE
- 2 serieel, 1 parallel en 1 game
- Tseng 1 MB VGA-kaart, 1024 x 768 x 256
- Mini-Tower, 200 watt met display
- extended AT keyboard, 101 keys
- Color MultiScan Monitor max 1024 x 768, 0.28
- Muis met toebehoren en tekenprogramma

KIJK IN DE VOLGENDE OBSERVANT OF BEL 614.699 VOOR DE PRIJS.

ECS is geopend 7 dagen per week van 9.00 tot 21.00 uur, maar alleen na telefonische afspraak. ECS geeft 1 jaar garantie!

"Wij hebben niks gedaan"

Nog voordat we nachtcafé In de Boonte Kooj goed en wel hebben betreden fluit een oudere mevrouw naar Ruud. 'Hee, lekker ding,' zegt ze, kennelijk aangenaam verrast. Ruuds bovenlijf is slechts bedekt met mijn Turkse vestje, mevrouw wil de vrijgekomen spierbundels eens nader onderzoeken. 'Kom 's hier,' zegt ze, en Ruud komt. Hedwig en ik nemen plaats achterin bij het herentoilet. Dat is haar favoriete plek: goed zicht op alles wat om half vier 's nachts nog kan lopen. 'Wow!', meent Hedwig, als een allochtoon type -openhangende blouse, ernstige blik- voorbij paradeert. Ze laat haar tong langs haar lippen gaan. Maar zo dat de allochtoon het niet ziet. 'Je bent laddersat,' zeg ik. 'Dat valt ècht héél er mee.' Ze neemt een trek Marlboro en treitert: 'Dat vind je natuurlijk wel spijtig.' Ik vraag of dat dan moet en krijg voor straf geen sigaret.

is tegenover Hedwig gaan zitten. Ze kijkt over zijn schouder naar ons en glimlacht. Mijn mevrouw stoot de ober bijkans om en dan is het dansje afgelopen.

Toiletzeep

Hedwig wilde dansen, house of disco, het maakte niet uit. Maar om zeven uur 's avonds kan dat niet in Maastricht. Nadat Marcel in La Vierge afscheid van ons had genomen togen we naar Het Pothuiske aan de Maas, tegenover de Society Shop, voor een snelle hap. Deze kroeg was Hedwigs geheim, omdat je er zelden studenten zag. Urenlang kon ze hier zitten, verdekt in de nis tussen ingang en toilet. Als we hier een boom opzetten, stond-ie er om twee uur 's nachts nog. Hedwig trakteeerde ons op een psycho-analyse van Marcel. Die was toch weg. 'Soms lijkt-ie helemaal van de wereld en toch weer niet.' Ruud en ik aten stevig door. 'Hij weet precies wat-ie doet,' vond Ruud na een hap of drie. 'Alleen: hij doet het in zijn eentje. En daar snap jij niet zoveel van.' Hedwig: 'Waar slaat dat nou op?' 'Gewoon, zoals ik het zeg.'

'Ik snap het ook niet,' zei ik, maar Hedwig was al op weg naar het toilet. 'Zou je met haar naar bed willen?', vroeg Ruud. Ik zei dat ik daar niet over had nagedacht. 'Thans vangt het avondprogramma aan,' verkondigde Hedwig op quasi-plechtige toon. Ze rook sterk naar toiletzeep. 'We nemen de route-Hedwig.' In café D'n Ingel aan het Vrijthof raakte ze wederom gecharmeerd van het plafond, met de vele kleine lichtjes die telkens aan en uit gaan. Aan een belendend tafeltje zaten twee stropdassen te complotteren tegen de nieuwe voorzitter van een of andere vereniging. 'Bel 'm dan effe,' riep Ruud tegen één van de twee, waarna het gesprek op gedempte toon werd voortgezet. Hedwig, plotseling: 'Ik vraag me soms af of ik hier over vier jaar nog zit.' Ruud haalde zijn biertje van zijn mond. 'Natuurlijk zit je hier dan nog. Ik ben er, Baak is er, iedereen.' 'Proost dan maar,' zei Hedwig, maar ik durfde niet meteen te kijken.

Stretchjurk

Het zal wel aan Ruud en mij hebben gelegen maar van De Dikke Dragonder in de Platielstraat, tussen Amorsplein en Vrijthof, werden we niet warm of koud. Achterlijke tent, volgens Ruud. 'Links vraagt een Miep of je ook studeert en rechts staat een dikke Limbo tegen je op te zweten.' Hedwig en ik keken elkaar even aan. 'Nog een pilsje, Ruud?' In de een paar meter verderop gelegen Clinique en D.J.-Inn zat Ruud vooral aan de bar. In de D.J.-Inn wipte Marcel nog even langs. Aan zijn zijde een meisje dat MAVO-2 'writen all over her face' had, zoals Ruud later zei. Marcel had haar ontmoet in café Des Artistes, de quasi-trendy vergaarbak op het Vrijthof voor alles wat Maastrichts, stom en acnégevoelig is. MAVO-2 vormde daarop geen uitzondering. Toen Marcel en zij weer uit de D.J.-Inn vertrokken, zo vertelde hij later, ging hij rechts en MAVO-2 links. Hedwig en ik dansten. 'Die ene daar, die is wel wat voor jou,' schreeuwde ze in m'n oor. Ik zag haar niet meteen, maar ze was zoals verwacht en lichtbeeld bij de stelling dat het verboden moet zijn dat iedereen zomaar een stretchjurk draagt. 'Dan is die wel wat voor jou,' zei ik, wijzend op een man in rood colbert die de dansvloerge rechtigde leeftijd ruim gepasseerd was. Hedwig keek, en keek, en, half serieus: 'Dat klopt.' Ruud tikte af, dacht ik, maar hij wilde naar café Satyricon in de Bernardusstraat. Alwaar veel studenten, en hier

Er staat twee bier. Van Ruuds oudere mevrouw. Volgens Hedwig gebiedt het fatsoen nu het glas op de mevrouw te heffen. Ik draai me om en zie dat die haar hand om Ruuds middel heeft geslagen. Door een muur van rook schreeuwt ze: 'Kom 's hier!' 'Neuheu. Wij zitten hier prima.' 'Kom 's hier, zeikerd,' roept nu ook Ruud. Hij glundert en glinstert van het bier waarmee mevrouw cirkeltjes trekt op zijn bovenarm. 'Ze wil iets leuk vertellen.' Goed dan.

Slipje

Ze mag er wezen. En dat weet ze. Als Hedwig binnen komt draagt ze alleen een lang T-shirt en een slipje. We drinken thee, de hele ochtend lang, en vragen ons af waarom die of die saaie lul zijn bestaan toch zo onnodig loopt te rekken. Zo ging het gisteren, en om drie uur 's middags waren we nog niet veel opgeschoten. Ruud werd gebeld, of hij zin had mee de stad in te gaan. Terrasje, unnesop, en dan zien we wel verder. Eerst moesten we beoordelen wat Hedwig zou dragen. Ze vloog met haar halve garderobe de keuken in en kwam terug in een truttig jurkje. 'Veel te geil,' vond Ruud. 'Ik vind het juist wel beschaafd,' wierp Hedwig tegen en verdween weer. Drie minuten later kwam ze terug. 'En deze dan?' Hetzelfde jurkje. Van café De Perroen aan het Vrijthof vertrokken we al snel naar Falstaff aan het Amorsplein. Ruud mocht van Hedwig niet eens zijn eerste biertje afmaken. 'Wat is er dan zo fout aan De Perroen?', wilde Ruud weten. Volgens Hedwig zo ongeveer alles. 'Dat zoetsappige geneuzel van die would-be artistieke lui, bah.' Dat was duidelijk. 'Ze kijken op als iemand schreeuwt (Hedwig) maar zijn ondertussen zo overdressed als 't maar kan.' 'Aha, het publiek dus,' constateerde Ruud. Maar voor Hedwig heeft dan ook meteen het aardige wintertuin-terras afgedaan. In

Falstaff zijn het de obers die niet door de beugel kunnen. Hedwig werd even onwel toen bleek dat de barman eerst even een praatje met zijn collega afmaakte alvorens de bestelling op te nemen. 'Twee bier en een cola. Kan dat vandaag nog?' Ruud en ik deden snel een boer-met-kiespijn-glimlach, maar volgens Hedwig moet je dat nooit doen. Zo'n eikel vraagt er toch om? Hij heet Joep of Jaap of Jip, en draait plaatjes voor zijn vrienden aan de bar. 'Hee Jip,' zeggen z'n vrienden dan, 'doe 's Michael Jackson.' Voor de grap doet Jip dan ook nog een korte imitatie. Dat duurt allemaal heel lang. 'Dit moet de enige kroeg in Maastricht zijn waar ieder personeelslid zijn eigen fanclub heeft,' wist Hedwig, en stelde voor weer eens te verkassen. Ruud wilde eerst een Trappist, anders zou hij verder niet meer meegaan.

Pretty Woman

Marcel zat in Het Knijpke in de Bernardusstraat, te luisteren naar de bardame die twee oude Amerikanen Maastricht uitlegde. 'Different from the rest of Holland, you know.' Nou, New York is ook geen U.S.A., meende miss Ellie. Marcel houdt niet van small talk. In het eerste jaar van zijn rechtenstudie liet hij een Vrouwe Justitia op zijn arm tatoeëren. Heel klein en klassiek. Als een reminder, dat hij deze stad ooit als meester in de rechten weer zou verlaten. Hedwig, Ruud, Marcel en ik schoven bijeen in het lager gelegen gedeelte van de kroeg. Op deze tent had zelfs Hedwig niets aan te merken. Ze houdt wel van wat ze zo grappig noemt 'dat middeleeuwse'. Als het vuur brandt, en er met drank geknoeid mag worden. Een beetje als in de films van Terry Gilliam, die ze allemaal briljant vindt. Marcel is vaker te vinden in filmhuis Lumière. Hedwig heeft dat nooit gesnapt. Juist hij! 'Pretentius intellectualisme,' vloog het over de tafel. Met Hedwig aan het roer: 'De meeste van

die films hebben niet eens een verhaal. Een dozijn mooie beelden en dan maar hopen dat de drive van de hoofdpersoon voldoende psychologisch wordt verklaard door close-ups van het hoofd!' Zo. 'Ik haal bier,' zei Ruud, die er verder het zwijgen toe moest doen omdat hij Pretty Woman een mooie film vond.

Buiten vroeg Marcel zich af of hij een fiets bij zich had. 'Dat weet je toch wel?' Nee dus. In La Vierge, op de hoek van het OLV-plein, bestelden we Eku 28. Zoet, duur en vooral zwaar bier. Marcel ging zijn gangen na. Gestart in De Preuverij, de bruine kroeg tussen de juridische en economische faculteit. Arriveerde hij daar per fiets? Hij ging weg zonder, dacht hij. Want een lid van Tragos, dat door haar volumineuze maar weinig geproportioneerde verschijning door hem De Biels wordt genoemd, kwam erbij zitten en bedierf zijn broodje Brie. Met haar had-ie, ja, hij werd er zelf ook niet goed van, nog ooit wat gehad. Toen was hij naar De Andere Wereld gewandeld, bij de Ezelmarkt, om daar opnieuw een Brie te bestellen. Vervolgens was hij naar een medewerker van de faculteit gegaan, om van zijn vijf voor een bloktoets een zes te laten maken. En daarna was hij, dacht hij, per fiets naar het Vrijthof gegaan. 'Ja, nou weten we het wel,' besloot Hedwig Marcells overpeinzing. Op verzoek van Ruud kwam de besnorde eigenaar van La Vierge nog eens met zijn bierboek. Ruud koos een flauw biertje, wat de eigenaar deed ontvallen: 'Je moet het zelf weten, maar daar proef je nu niks meer van.'

In de Boonte Kooj vindt de oudere mevrouw dat haar bier niet meer smaakt. Ze wil iets anders. Wijzend op Ruud zegt ze: 'Maar hij wil zijn broek niet uit doen.' Ruud, mevrouw en haar twee vriendinnen komen niet meer bij. 'Wij gaan dansen,' zegt de oudere mevrouw, en ze pakt me vast. Dit is geen dansen - ik voel haar overal. Een man in swingend rood colbert

Ze neemt een trek Marlboro en treitert: 'Dat vind je natuurlijk wel spijtig.' Ik vraag of dat dan moet en krijg voor straf geen sigaret.
(foto Nelis Tutkey)

NATURAL HAIRSTYLING SHOP

Member of the
Natural Hairstyling group

NATURAL HAIR STYLING SHOP
werd ontdekt door de student

Behandeling
zonder afspraak,
tijdens een
verblijf in onze
zaak verwennen
wij U gaarne met
een kop koffie...

Openings-
tijden:
Maandag t/m
vrijdag
9 uur tot 18 uur
Zaterdag
9 uur tot 16 uur

NATURAL HAIR STYLING SHOP
ontdekt de student en viert dit met
15% korting op
vertoon van de OV-studentenkaart

Natural Hair Styling Shop,
Minckelerstraat 16, 6211 GX Maastricht
Tel: 043-213293

U wilt een RIJBEWIJS

7 theorielessen en computertoets, leerboek en examenaanvraag:

f140,-

Praktijklessen in Volkswagen Golf

GARANTIE

Door ons stappenplan en het houden van proefexamens, wordt u optimaal voorbereid en vertrouwd gemaakt met uw rijexamen. Indien u voor het proefexamen slaagt, doch niet voor het eigenlijke examen, bieden wij u de mogelijkheid tot een gratis herexamen. Tevens Uw adres voor spoedcursus en motorrijles.

VERKEERSSCHOOL 'CHRISTOFFEL'

Gerckenshaag 33, 6228 EL, Maastricht. tel. 043-611315

Autorijschool Dorssers

Spoedcursus met garantie

Indien U de eerste keer niet slaagt betaalt U de tweede keer niets.

Dus gratis rijlessen en gratis herexamen voor de eenmalige prijs van fl 1.500,- incl. theorie-materiaal.

Tel. 046-377738
b.g.g. 06-52981362

Oké, het is waar, uiteindelijk moet je het zelf doen, maar met de vakkennis en de sfeer van

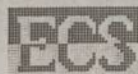
AUTORIJSCHOOL R. ten BRINK

Op weg naar je Rijbewijs

- * -Lessen in VW Golf
- * -Volgens nieuwe rijprocedure
- * -Verantwoord en doordacht fasenplan
- * -Examengarantie
- * -Fl 35,- voor 60 minuten

Telefoon 043-613426

Ook voor theorie en spoedcursussen

ECS - Economische Computer Service
Bombeydaal 16 6228 GT Maastricht
TEL. 043 - 614.699

ECS 386-SX 25 Color

- 80386-SX op 25 MHz, Landmark 32
- 2 MB geheugen, max: 16 MB on board
- 3.5" 1.44 MB floppy disk drive
- 40 MB Harddisk, 22 ms, IDE
- 2 serieel, 1 parallel en 1 game
- 512 kB VGA-kaart, 1024 x 768 x 16
- Mini-Tower, 200 watt met display
- extended AT keyboard, 101 keys
- Color MultiScan Monitor max 1024 x 768, 0.28
- Muis met toebehoren en tekenprogramma

KIJK IN DE VOLGENDE OBSERVANT OF BEL 614.699 VOOR DE PRIJS.

ECS is geopend 7 dagen per week van 9.00 tot 21.00 uur, maar alleen na telefonische afspraak. ECS geeft 1 jaar garantie!

UNIEK BIJ TOPTIEK : ZACHT EN

HARDE LENZEN VOOR 300 PIEK!

Natuurlijk incl. oogmeting, aanpassing en nacontrole.

OOK UNIEK: TOPTIEK LEASEPLAN! VOOR DE PRIJS VAN 2 PILS PER WEEK

het hele jaar topkwaliteit lenzen. Informeer meteen!

Of kies voor kleur. Ook zonder sterkte. Verander bruine ogen in blauwe. Of andersom. Voor de prijs van een goede zonnebril!

Markt 28
6211 CJ Maastricht
043-217065

BETROUWBAAR & BETAALBAAR

GRIEKSE EETHUIS

DE BETERE GRIEKSE SPECIALITEITEN

Menu's vanaf:
f 9,50 tot f 24,50

Gefrituurde visjes
Gegrilde makreel en forel

Geopend 17-22 uur
Dinsdags gesloten

Alex. Battalaan 61
Maastricht. Tel. 043-215358

ECONOMIE GENEESKUNDE GEZONDHEIDSWETENSCHAPPEN RECHTEN...

DE BOEKEN BIJ BERGMANS

BOEKHANDEL
Bergmans

NIEUWSTRAAT 9, 6211 CR MAASTRICHT, TEL: 210825

In het kader van het 200-jarig bestaan van de Stadsschouwburg in Maastricht is nu ook onze bonbon als beste geselecteerd

Friandises

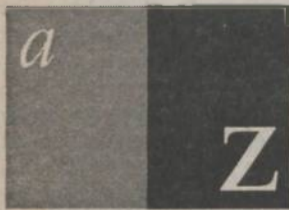

Chocolatier

De vermaarde pralines van Maastricht

Wycker Brugstraat 55,
Maastricht

Academische Boekhandel Maastricht

Bouillonstraat 12
6211 LH Maastricht
Tel. 043 - 883015
Fax 043 - 257312

De Academische Boekhandel Maastricht op de Bouillonstraat 12 richt zich speciaal op het academische en professionele boek

Als specialisatie voeren we de vakgebieden medicijnen, gezondheidswetenschappen, rechten en economie

Omdat we niet alle publicatie tegelijk kunnen laten zien werken we met een systeem van wisselcollecties en een snelle (gratis) bestelservice

openingstijden: ma t/m vr 9 - 18 uur
zaterdag 10 - 17 uur

Begin studiejaar 92/93 ook in Randwijk!

DE NIEUWWAARDE VAN UW SPORTKOUSEN?

(...) bla bla

met al die CD's, boeken en sportkousen erbij opgeteld mevrouw meneer bent u onderverzekerd als u het al niet jaren was, voor ongevallen WA, braak, brand, schroei, zeng en u krijgt de nieuwwaarde uitgekeerd van uw bagagekoffer bla bla (...)

Intelligente mensen kiezen nog steeds liever voor een inboedel-, aansprakelijkheids- en ongevallenverzekering van Pro Civibus

pro civibus

De hoogste graad in zekerheid voor academici en HBO-ers

Amsterdam 020-670 82 08
Stadhouderskade 140
Groningen 050-18 41 14
Spilsluizen NZ 11

en daar een bekend gezicht uit een onderwijsgroep. Jaap was de toegang tot de Veronica-boot geweigerd, volgens eigen zeggen omdat hij op iemand leek die daar gewoonlijk de toegang wordt geweigerd. Na een half uur wilde Hedwig weg. Ze had iedereen gezien. Ik kon het niet helemaal volgen omdat ik net terug kwam van het toilet, maar buiten werd geduwd en Hedwig riep iets van: komop, joh, en toen ik er goed en wel was sloeg Ruud iemand keihard op zijn oog. Die ging naar de grond. 'Godverdomme!', zeiden zijn vrienden. 'Godverdomme,' zei ook Ruud toen hij zag dat het ene oog wegdraaide terwijl het andere op zijn plaats bleef. Ruud holde de Bernardusstraat uit, Hedwig er achteraan en ik daar weer achteraan. 'Daar ga je,' hoorde ik iemand roepen, maar volgens mij had dat 'je gaat eraan' moeten zijn.

Ik kreeg ze weer in het oog bij de Maas, bij dat beeld van die knikkerende kinderen. Hedwig zat op haar hurken, Ruud huppelde heen en weer. Hij had in de euforie zijn blouse helemaal losgeknoopt. 'Zag je dat? Zag je dat? Godverdomme, man, wat een knal. Haha!' Ruuds adrenaline kon geen kant op dus hij trok zijn blouse uit en begon er mee te zwaaien, als met een witte vlag. 'Olé, olé.' Onder het slaken van een luide schreeuw verdween de vlag in de Maas. Wat was dat nou?, vroeg ik. 'Hij zat te zeiken,' zei Ruud. 'Ja, tegen mij,' nuanceerde Hedwig bits, 'dat is wel even wat anders.'

Condoom

Het wordt ondraaglijk in het nachtcfé. Het staat er stijf van de rook, een heer op zoek naar een verblijfsvergunning heeft zelfs ons aangesproken en Hedwig is alweer vijftien minuten in gesprek met een lul. daar zijn Ruud en ik het over eens. De lul moet weg. Ruud gaat tussen de twee in hangen en zegt: 'Niet om 't een of ander, maar ik zat hier dus.' Hedwig lacht. De man in het rode colbert staat op, zegt 'dag dame' en nu zie ik pas dat het de man van de dansvloer in Satyricon is. 'Nog veel plezier,' zegt hij. En: 'Nooit laten gaan.' Er landt een vaderlijk klopje op mijn schouder en ik kijk er naar. Wat of-ie had te melden, wil Ruud weten. Gewoon, gezellig, aldus Hedwig.

In het Stadspark gaat Hedwig liggen op het vochtige gras. Eerst maakte ze nog een soort pirouette, maar dat bleek te vermoeiend. 'Billy Jean, oew!', en ze viel. Verderop maakt een man met hond zich uit de voeten. Welke eikel laat z'n hond midden in de nacht uit?, vraagt Ruud zich af. Hedwig lacht. 'Kijk, de sterren,' en ze houdt haar hand boven haar ogen alsof er daglicht is. Ruud gaat naast haar zitten en

Romantisch gedoe als kroon op een kroegentocht (foto Nelis Tutkey)

ik val waar ik sta: aan haar voeten. Ik hoor het haar zeggen: 'Geef me een kus!' Gebiedend. Gericht tot niemand in het bijzonder. Ruud ligt dichterbij. 'Hal-looo,' fluistert hij. Ik hoor dat hij op haar gaat liggen. 'Ze had het tegen de sterren, Ruud,' probeer ik. Geen antwoord en ik sluit mijn ogen. 'Wat hebben we hier?' en 'Wat nou condoom?', bij Ruuds laatste vraag maak ik zo echt mogelijke snurkgeluiden in de hoop dat ik niet opval. 'Zachtjes,' zegt Hedwig, en het is me niet duidelijk of dat mijn snurken geldt.

Shoarma

Hedwig komt binnen met thee. 'Ruud ligt nog te slapen,' zegt ze. Dan pas merkt ze Marcel op. 'Zo! Ligt-ie nog te slapen.' Marcel vindt het grappig. Minder amusant is dat hij zojuist van het politiebureau komt. Hij heeft een nacht in de cel doorgebracht. Stel je voor dat ze z'n pa hadden gebeld, die had terstond een rolberoerte gekregen. Jezus Christus. 'En niks te eten, hè!'

Het moet ongeveer zo gegaan zijn. Marcel zocht zijn fiets en dacht deze gevonden te

hebben, voor een shoarmatent. Hij begint eraan te morrelen. Iemand komt naar buiten getierd: 'Da's mijn fiets, godverdomme!' Er wordt geduwd, en uiteindelijk zegt Marcel: 'Oh nee, het is de mijne niet. Die heeft een bel.' De uitbater van de shoarmatent nodigt de verhitte partijen uit voor een gratis broodje shoarma. Toch aardig. Maar na zes happen staat de politie voor de deur. Marcel verbaasd. De uitbater, wijzend op Marcel: 'Dat is de dief.' Had-ie stiekem de politie gebeld. De klootzak. En ja, Marcel was dronken, ter gelegenheid waarvan hij zijn ABN nog wel eens wil verruilen voor het allerplatste Brabants. En ja, hij had de agenten naar het talentencentrum doorverwezen. Hij mocht mee.

'Mmm,' denkt Hedwig, en ze vervolgt op haar quasi-plechtige toontje: 'Wie moet hier nu gestraft worden? We leggen de vraag voor aan de rechtenstudent in ons midden. Marcel?'

We liepen drie dagen later toevallig langs de bewuste shoarmatent, anders hadden we het misschien nooit gedaan. De straat was opgebroken. Alles lag los. Hedwig liep vast door en wachtte om de hoek. Ruud

keek rond op zoek naar oplettende voorbijgangers. Hij pakte het gevaarte links beet, Marcel rechts, ik een beetje in het midden. Met een enorme knal ramden we de trottoirband naar binnen, vlak boven de vensterbank. We schrokken van het glas. De eigenaar van de shoarmatent schrok ook, dat kon ik nog net zien. Toen zetten we het op een lopen. 'Zag je dat?,' riep Ruud. Marcel had het gezien. In café De Momus aan het Vrijthof zaten we bij te komen. Ruud hief het glas en sprak geamuseerd: 'Hier hebben we het voorlopig niet meer over. We hebben niks gedaan.' Daar konden we ons allemaal in vinden. Ruud en Marcel zagen Jaap aan de bar en verlieten kortstondig onze tafel. Hedwig keek Ruud na, tot hij achter dat enorme beeld was verdwenen. Ze bracht een toast uit, vergezeld van een glimlach waar ik toen beter op had moeten letten. Ze zei: 'We hebben niks gedaan.'

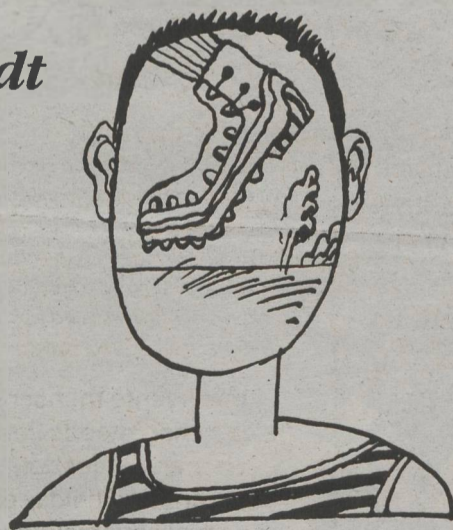
Eugène Baak

Rennen tot je misselijk wordt

Rob Sluijsmans (21) vindt het niet erg om aan iemand vast te zitten. Al tijdens de eerste onderwijsgroep duikelde hij zijn vriendin op. Het hele interview lang zit ze muisstil maar oplettend in een hoek van de kamer.

Rob is een serieuze student. Zijn allergrootste zorg dit jaar was het halen van zijn propedeuse rechten. Een beetje hard hoofd had hij er wel in, want op het Vwo was hij twee keer blijven zitten. Het was dus de vraag of hij het wel zou kunnen. Maar hij heeft het gehaald, binnen het jaar. Hij had ook een afschrikwekkend voorbeeld voor ogen. Een vriend van hem uit zijn dorp Ransdaal, bij Heerlen, ging een jaar eerder studeren en bracht een groot deel van zijn eerste jaar door op terrassen en aanverwante plaatsen. Feesten dus. Die haalde het niet. In de praktijk blijkt dat je met twintig uur per week geconcentreerd studeren toekan, inclusief de onderwijsgroepen, heeft hij gemerkt. Meedoen, je mond opentrekken, is daar wel een vereiste. Hij houdt wel van discussiëren, het onderwijssysteem was voor hem de reden om rechten in Maastricht en niet ergens anders te gaan doen.

Al studeert hij nu een jaar, echt student voelt hij zich pas sinds april. Vanaf het moment dat hij op kamers ging wonen, aan de Rijksweg in Cadier en Keer. Hij wou zijn 'P' immers halen, en nam dus het zekere voor het onzekere. Nu heeft hij een zolderkamer aan de achterkant, met uitzicht op boomgaarden, bossen en velden. Hij wil nog wel eens verhuizen naar Maastricht, maar alleen als hij daar een betere kamer kan krijgen. Anders blijft hij hier zitten, hij zit er best. Je hoort wel eens van

Rob Sluijsmans

die verhalen uit studentenhuizen, nou, die kan hij ook over dit huis vertellen, al is slechts een minderheid van de tien bewoners student. Hier hebben ze ook ruzies en andere toestanden. Er woont een conciërge, een leerling-kok, een medewerker van gezondheidswetenschappen, nog wat ander los volk. 'Mijn moeder kon zich dit leven niet voorstellen, zo op één kamer, dat je alles zelf moet doen. Thuis heb je je verzorging, zei ze, je eten op tijd, dus waarom zou je weg gaan? Mijn vader

had er niet zo'n moeite mee, die kende dit wel. Doe 't maar, zei die, en als het niet lukt kun je gewoon weer naar huis komen.' Maar Rob wil niet terug, integendeel, hij wilde tegenover thuis bewijzen dat hij het kon. Het kostte hem wel enige moeite om met zijn geld uit te komen. Hij moet nu sparen als hij iets duurs wil, een broek van honderdveertig gulden of zo, dat is wennen. Je leven indelen, plannen wanneer je boodschappen doet en je kamer stofzuigt, al die dingen moesten geleerd worden. Net zoals koken, dat kon hij niet. In het begin beperkte hij zich tot eten uit pakjes, of macaroni, de makkelijke happen. Daar is hij snel van afgestapt. Aanvankelijk deed hij vier keer zo lang over het schillen van een aardappel als iemand anders. Maar het lukt wel, hij leert telkens wat bij. En als hij iets niet snapt, met vlees bijvoorbeeld, dan belt hij zijn moeder en die legt het hem dan uit.

Het fijnste vindt hij de zelfstandigheid, het feit dat je kan doen waar je zin in hebt. 's Avonds gaan rennen, een half uurtje achter het huis, zoals hij laatst deed na die slechte EK-voetbalwedstrijd van Nederland. 'Thuis haal je het niet in je hoofd om nog om kwart over tien te gaan rennen en dan om elf uur te douchen. 'Doe even normaal', is het dan al gauw.' Dat rennen doet hij vaker, vooral als hij zich ellendig voelt. Na die wedstrijd was dat het geval. Of als hij energie kwijt moet, in periodes dat hij stevig moet studeren. Hij loopt dan een half uur, keihard, tot hij misselijk wordt. Dan is hij het kwijt.

Wammes Bos

Schaamharen op de pizza

Het huis ligt midden in de stad. Het Amorsplein en de snackbar Lucky Luke liggen net om de hoek en de disco DJ Inn, die op donderdagavond altijd door studenten bevolkt wordt, is een bijna-buur. Ze wonen er met z'n negenen en de leeftijden variëren van 31 tot 21. De geneeskundestudenten -medico's worden ze in huiselijke kring genoemd- zijn zwaar oververtegenwoordigd, de jongens hebben een krappe meerderheid. Ze delen twee douches, drie wc's, een fietsenhok, een woonkamer en, niet te vergeten, "de mooiste tuin van heel Maastricht". Koken doen ze apart, want iedereen heeft een eigen keukentje. Gezanik over het eten (en over de afwas) is er dus nooit. Zelfs niet als Bram, in een zeldzame poetsaanval, met het wc-doekje de gemeenschappelijke oven 'schoonmaakt'. In zijn verbeelding ziet Joost de pizza van de dames al gegarneerd met schaamharen, maar hij houdt wijselijk zijn mond. Wat niet weet wat niet deert.

Heggenstraat 5 is een beetje Living Apart Together. Iedereen leeft op zijn of haar eigen kamertje, wipt af en toe bij een medebewoner binnen voor een praatje maar kookt voor zichzelf of voor twee. Eén keer in de maand is de tijd weer rijp om iets met zijn allen te ondernemen. Dat vergt de nodige organisatie. Het komt bijna nooit voor dat alle bewoners spontaan op hetzelfde tijdstip in de woonstee zijn. Daarom wordt er op een groot schoolbord in de gang driftig gecommuniceerd over het wat, hoe en vooral wanneer. Al het gekriebel op het bord leidt uiteindelijk tot een gezamenlijke activiteit. Het huisfeest op 23 mei was een succes. De politie kwam maar één keer langs en het feest ging door tot aan het ontbijt. De huis-grottentocht heeft iedereen overleefd. Bram de Bree (31) loodste met zijn speleologische kwaliteiten zijn huisgenoten veilig door onderaardse gewelven. Dat speleologie zijn hobby is en niet surfen kun je wel aan zijn tamelijk bleke kleurtje zien. En ook aan zijn kamer, want "dat is een beetje een donker hol" (vindt bovenbuurvrouw Esther). Bram woont al lang in de Heggenstraat, maar de laatste tijd is hij er niet meer zo vaak. Zijn luie studentenleventje is voorbij. 's Morgens vroeg de deur uit en 's avonds laat weer terug. Bram studeerde acupunctuur, maar doet nu via de sociale dienst onderzoek met computers. Tegenwoordig slaapt hij weer veel bij zijn ouders, die vlakbij wonen. Volgend jaar gaat hij naar de Filippijnen, zijn kamer wil hij onderverhuren.

Stress

Het enige dat het huis voorlopig samen doet is gezamenlijk de boeken induiken. Voor de medico's staan de vaardigheidstoets en de voortgangstoets weer

voor de deur. Een week tevoren is de sfeer al aardig gestresst. Paul van Haelst (23), vierdejaars geneeskunde, is niet in de stemming voor een interview, er kan net een "hallo" af. "Dat heeft hij wel vaker als hij het druk heeft", zegt Joost van Oostrom (24) geruststellend. Joost ziet er helemaal niet uit als het prototype 'studiepiek', maar is stiekem een slimme jongen. Vorig jaar heeft hij cum laude zijn doctoraal gehaald. "Van Oostrom is de trots van de faculteit", beweert Paul. Joost was actief in de ontspanningscommissie van studentenvereniging Koko en hij doet nu even een jaartje filosofie tussendoor, omdat hij nog geen zin had om co-schappen te lopen. Op zijn kamer pronkt een enorm tweepersoons waterbed, niet een attribuut dat je in een studentenhok verwacht. "Ik had een nieuwe matras nodig. Een goede matras kost toch al gauw f800,-. Ik dacht, als ik nu even doorspaar, kan ik een waterbed kopen". De studie- en andere activiteiten zijn intussen niet bevorderlijk voor de hygiëne op de mannenetage, die gedeeld wordt door Bram, Joost, Paul en Luuk. Luuk Stultiens (28) woont hier pas een paar maanden. Zijn komst werd met gemengde gevoelens begroet (zijn vriendin zou eerst in huis komen wonen), maar Luuk blijkt een aanwinst. Vooral op het gebied van schoonmaken. Als hij het doet, dan doet hij het grondig. Paul heeft in ieder geval een prachtig poetsrooster opgesteld: In het 'therapiecentrum Heg 5' moet de afdeling Bezigheden zich bekommeren om 'het reinigen van de septische put (de wc dus) plus gang plus vloer' en de afdeling Creativiteit en Zelfontplooiing met 'participierend hygiënisch denken (wc-rollen bijvullen) en verwerken van afval (vuilniszakken)'. Desondanks is de wc al weer aardig aan het vervuilen. Joost is altijd blij als de plee boven bezet is, "dan kan ik tenminste

beneden". Joost, Paul en Bram hebben inmiddels alledrie dezelfde knalpaarse Perry Sport-badslippers aangeschaft, want "sinds er geen vrouwen meer op onze etage wonen is de vloer te vies om met blote voeten te betreden". Luuk heeft ook geen tijd om toezicht te houden op de properheid, 's avonds zit hij vaak bij zijn vriendin en bovendien is hij een druk baasje, of liever: "Ik doe altijd net alsof ik het druk heb, dat is de kunst". Naast zijn student-assistentchap bij adviesbureau Transfer zit hij in de organisatie van Drama Op Lokatie, georganiseerde weekenden waarin deelnemers op basis van een verhaal improvisatie-toneel spelen in bijvoorbeeld een echt kasteel.

Dwarsfluit

De bovenste verdieping wordt gedeeld door drie aanstaande vrouwelijke artsen. De kamer van Esther Remmerswaal (24) is totaal anders dan die van Bram: licht, mintgroen en erg netjes. Vroeger zat ze aan de voorkant van het huis, maar dat was veel te lawaaierig. Aan de achterkant van het huis verstoren alleen de basdreunen van de DJ Inn af en toe de nachtrust. Om zelf haar huisgenoten niet teveel te storen oefent Esther met haar saxofoon altijd in de huiskamer. Ze speelt nu zo'n anderhalf jaar. "Vroeger was ik zo'n lieflijk meisje met lang haar dat dwarsfluit speelde". Esther bereidt zich nu op haar vaardigheidstoets voor samen met haar Leonie Majoie (25), die net als zij vierdejaars is. Ze hebben al een paar keer op elkaar geëfend. Bloeddruk meten, buikonderzoek en zo. "Leonie is erg gedisciplineerd als het om studeren gaat", zegt Esther met een tikkeltje afgunst in haar stem. Om acht uur 's morgens heeft Leonie haar autorijles, over een paar weken heeft ze rijexamen.

"Ik sta meestal toch vroeg op", glimlacht ze: "Dan kan ik daarna weer mooi studeren".

Geen vaardigheidstoets dit jaar voor Marie-Elle Vooijs (26), óók vierdejaars geneeskunde. "Als ik iets doe, wil ik het goed doen en niet half", zegt ze gedecideerd. Op dit moment heeft ze het veel te druk met het vice-voorzitterschap van de studierichtingscommissie, bovendien doet ze mee aan de faculteitsraadverkiezingen. Zij staat op de lijst van het GOS, de Geneeskundige Onafhankelijke Studentenbeweging. Er moet een deskundiger inbreng van studenten in de medische faculteitsraad komen, vindt ze. En de mensen van het GOS kunnen daarvoor zorgen. Marie-Elle geeft toe dat dat een beetje arrogant klinkt, maar dat kan haar niet schelen. Zij heeft al heel wat ervaring opgedaan in bestuurlijk werk. In 1988 was ze voorzitter van de barcommissie van Koko en vroeger was ze actief bij NSEM, de Maastrichtse studentenvakbond, die ook leden in de faculteitsraad heeft.

De Springsteen van Terschelling

Lilian Klinkenberg (21), derdejaars gezondheidswetenschappen, blond en met goedlachs, verkeert in een opperbeste humeur. Haar stage in Toronto gaat de komende maanden definitief door en ze kan het bijna niets als i geloven. Zelfs op de tennisbaan raakt ze haar ongedurigheid niet kwijt. Op haar Zijkprikbord hangen een paar knipseltjes over Paul Hessel, de 'Bruce Springsteen van Terschelling'. Een raar fenomeen, de man is een nauwelijks bekend, maar verkoopt Ahoy twee keer uit. "Ik ben geen fan van hem, Ben maar ik vind hem wel heel erg leuk". Ze is link vaak in zijn kroeg op Terschelling geweest, doe omdat het er ontzettend gezellig is: "Iedereen komt naar hem kijken, mensen van

Bewoners van Heggenstraat 5: Arjan,

Bram,

Esther en Leonie,

Azen op tegenslag

Amsterdam 1968. Provo was net voorbij. The Beatles, The Rolling Stones en Bob Dylan zetten de toon. Een oase van vrijheid. Ik woonde aan het Sarphatipark. Later werd het een beroemd kraakpand. Maar krakers bestonden nog niet. Mijn hospita bewoonde de voorkant. Ze praatte in zichzelf. En 's avonds keek ze tv. Ik hoorde alles. Een schuifdeur scheidde onze kamers; in het sleutelgat zat een propje papier. "Oh, pardon, heb je nog bezoek?", zei ze, als ze om elf uur - vóór het slapengaan - nog even binnenliep. Pas na anderhalf jaar vond ik iets beters. Een zolderkamer aan de Prins Hendrikkade. Naast Armando, de beroemde kunstenaar. Hij was er nooit, maar kreeg veel post. Ook ik schreef hem: of ik via zijn kamer een kast mocht verhuizen. "Ga uw gang, als het niet al gebeurd is. Ao", was het antwoord. Met de hand geschreven! Maar ik ben het kwijtgeraakt. Een fortuin misgelopen...

De studie kwam langzaam op gang. Sommige jaargenoten hadden zich laten kaalscheren. Zij vormden een hechte clan. Er bleken meer clans te zijn. Ik hoorde nergens bij. Nou ja, ik was lid van "Olofspoor". Daar studeerde men Engels of politicologie; zeker geen rechten, zoals ik. En niets was ons te wild, natuurlijk.

Op college zat ik achteraan. Ik vond het een vreemde wereld. Waar hadden die lieden het over? Ik had wel eens een brood gekocht. Een eenvoudige transactie. Voor juristen lag dat anders. Eerst had je een "aanbod" nodig, vervolgens "aanvaarding"; dan pas was er "wilsovereenstemming" en konden beide partijen "nakoming" vragen. De één moest brood "leveren" en de ander *geld*. Maar stel nu dat één van hen "in gebreke" bleef? Ja, stel.

Dáaraan herken je juristen. Ze azen op tegenslag. Zelf hebben ze niets te klagen. Het gaat hun voor de wind. Kijk maar naar mijn jaargenoten. De meesten zijn keurig terechtgekomen. Eén is zelfs minister geworden!

Buiten gonsde intussen de revolutie. Wat in Parijs kon, kon ook hier! Professor Belinfante noemde het "medebeslissingsrecht voor alle geledingen op alle niveaus" een "loze kreet". De geschiedenis heeft hem gelijk gegeven. Maar het kwam hem duur te staan. Het Maagdenhuis - het bestuurscentrum van de universiteit - werd bezet: "DIT IS HET BEGIN, WIJ GAAN DOOR MET DE STRIJD!" Overal hetzelfde ritme: klap klap klap-klap-klap! Hi ha Ho-Chi-Minh! Massahysterie.... Ik haakte af. Nu ging het immers nog om iets onschuldigs. Maar stel je voor! Ja, stel.... Ik begon jurist te worden.

Reiner de Winter

tamelijk professioneel uit. "Zo Tukker, nou ga ik nog even wat reflexen bij je slaan". Joost verleent Paul vóór de toets nog even semi-medelijdend en met een beetje leedvermaak geestelijke bijstand in het 'zweetkamertje', waar studenten moeten wachten voordat hun medische vaardigheden getest worden.

Voetbal

Nederland-Duitsland, elke twee jaar weer de wedstrijd van de eeuw. De woonkamer zit vol. Paul had alleen wat te weinig 'gevoelsreflecties' (leefde zich niet genoeg in de patiënten in), maar verder heeft hij zijn toets goed doorstaan, en dat is aan zijn gedrag te merken. Hij heeft ineens weer praatst voor tien en zijn humeur is ook in de goede richting omgeslagen, het bier smaakt goed, ondanks het feit dat hij morgen weer een toets heeft. Leonie en Esther hebben ook goede resultaten behaald, dus een paar uurtjes buishangen kunnen er wel vanaf. Leonie is eerst nog met een Limburgse vlaai op en neer naar Amsterdam, omdat haar vriend jarig is. Ze is net op tijd terug voor het begin van de tweede helft. Joost mijmert dat het maar opvallend is dat op een avond als deze, ("Die Brian Roy moet er uit!" "Speel die bal toch af, eikel!") ineens iedereen verstand heeft van voetbal. Na de wedstrijd verdwijnen de meisjes naar boven, maar de mannen bekijken natuurlijk ook nog het interview met Willem van Hanegem en het EK-journaal en de herhaling van de doelpunten.

Nederland komt uiteindelijk niet in de finale maar de Duitsers worden gelukkig geen kampioen. Daar heeft de woonkamer een schone beurt aan te danken. "Wij zitten wel niet in de finale, maar wij hebben wél een schone huiskamer!", heeft Lilian op het bord gekalkt. En hij is inderdaad schoon, alleen jammer dat de wasmachine het begeeft.

Blonde speelse vrouw

Op de avond van 30 juni zit Heggenstraat 5 in de tuin rond de barbeque. "Barbesuien", noemt Luuk dat. Alleen Lilian is er niet, maar dat drukt de pret niet echt.

Judith Kuijk

Leonie is alweer over haar teleurstelling heen. Ze moet nog even wachten op een rijbewijs. Ze reed foutloos, maar moest, bijna bij het eindpunt, volgens de examinator een beetje te hard remmen. Leonie en Esther hebben boodschappen gedaan en spiesjes gemaakt.

De kippeboutjes knapperig aan de buitenkant, maar zacht van binnen en Paul vertelt een plastisch verhaal over een kip die hij van de dood gered heeft. "Dat beest had echt zó'n gezwel bij d'r oog, daar heb ik haar even van verlost. Ik kneep haar oog er wel bijna uit, maar er kwam een ontzettende bonk etter uit". "Wat voor een soort etter was het?", vraagt Marie-Elle verlekterd. Ze heeft net haar lange lokken afgeknipt, weg met die 'lieve look'. Bij de niet helemaal gare hamburgers, gaat het gesprek over wormpjes en poep die onder de microscoop geanalyseerd moet worden: "En dan kun je precies zien wat ze gegeten hebben". "Mais doet het altijd goed". De drank inspireert Luuk om maar eens de toekomst te gaan voorspellen. Esther wil wel meedoen aan een kaartsessie. Als er één schaap over de dam is volgen er weldra meer, dus werkt Luuk in een paar uur het hele huis af. Bram gaat een gouden toekomst tegemoet. "Dat hebben ze al wel drie keer voorspeld". "Er komt een blonde, speelse vrouw in mijn leven", grijnst Joost. Paul ontmoet zijn ware liefde in februari 1995, maar zijn leven wordt wel sterk beïnvloed door zijn moeder. De dames zijn allemaal wat ontvankelijker voor de verhalen van Luuk. "Wat je er in stopt, krijg je er ook weer uit", spreekt Luuk vermanend. Als je informatie achterhoudt en denkt dat het maar onzin is, dan krijg je ook onzin te horen.

Heggenstraat 5 is inmiddels onsterfelijk geworden, vertelt Joost. De beroemde, altijd in een wit pak gehulde stadsalcoholist Pierre, die tot verbazing van de doktoren nog altijd leeft, is eerder die dag met zijn hoofd op het trapje van het huis gevallen. Wonder boven wonder is hij nog steeds niet de pijp uit, maar er zitten wel historische bloedvlekken op het stoepje.

Kick some ass!

Een dag voor de vaardigheidstoets is het stil in huis. Nu moet er gestudeerd worden. Marie-Elle is bezig met pakken. Zij gaat even een paar dagen naar de Ardennen. Haar huisgenoten hangen toch alleen maar met hun neus boven de boeken. Ze hangt nog wel een oppeppend briefje op de deur: "Ik zal aan jullie stakkers denken et als ik in de Ardennen zit. Kick some ass!". Leonie bijt de volgende morgen de spits af. Zij moet van half 9 tot half 10. Esther en Paul zijn pas 's middags aan de beurt. Zij weten van Leonie dat ze buikonderzoek en een bewegingsapparaat moeten doen. Esther kijkt snel de leerstof nog even door. Beneden zit Arjan als oefenpop met zijn linkerbeen omhoog, terwijl Paul pogingen doet om zijn enkel vakkundig te zwachtelen. Na een paar mislukkingen ziet het er

Kitty en Marie-Elle.

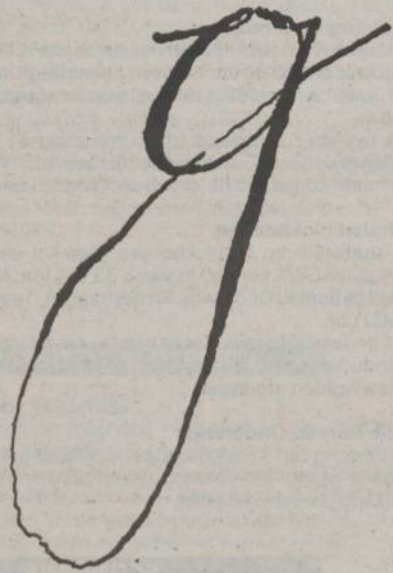
Paul

Luuk en Joost (foto's Nelis Tutkey)

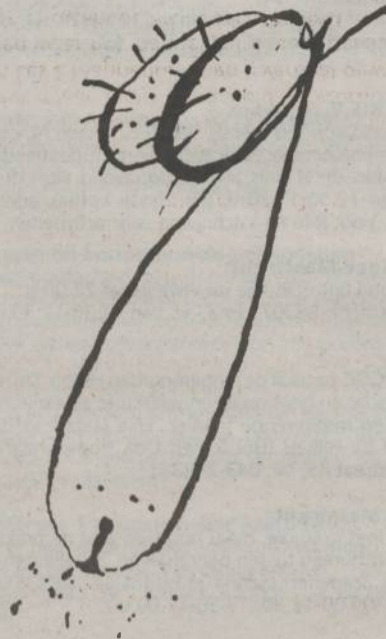

ICONOGRAFIA SEXISTA c.5/lectio1

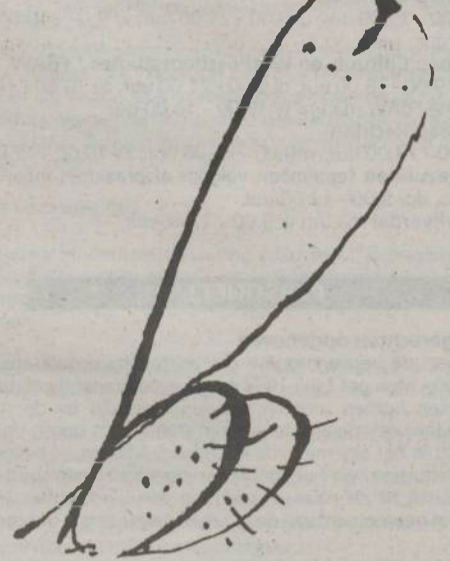
fig. 1

- g -

zachte g

hollandse g

Illustratie Geert Setola

Studentencursus

Ze vroegen me of ik een stukje wilde schrijven voor de nieuwe eerstejaars. Ach jawel, ik heb natuurlijk een reputatie als veel-schrijfster hoog te houden.

Peins, peins.

Waarmee zou ik kersversejaars nu eens mee kunnen verblijden? Het is alweer zo lang geleden dat ik zelf voor het eerst in de intercity uit Amsterdam naar Maastricht zat, op weg naar mijn ondergehuurde kamertje bij, naar wat later bleek, een stel volkomen gestoorde maffo's in huis. Moet ik daar dan maar over schrijven? Studentenhuisen met metershoge archeologische afzettingen op het aanrecht? Buren die, verlost van hun laatste toets, om drie uur 's nachts een plaatje van Quasar dreunend door de eensteensmuurtjes laten penetreren?

Of, over penetreren gesproken, over het wilde seksuele leven dat al die onnozele zieltjes die zojuist nog op het perron van Maastricht Centraal stonden zullen beleven? Of juist over mijn woede dat daar nooit iets van terecht komt, dat de huidige studentengeneratie -door AIDS-voorlichting bedorven- op haar vijftiende een vaste partner heeft geselecteerd en het daarmee tot haar tachtigste meent te kunnen uithouden?

Nu we het tóch over saaiheid hebben: vroeger, jongens en meisjes, vroeger bestond het woord 'saai' niet eens! Toen ik nog studeerde, jemigedepemig!

En opeens heb ik het: wat jullie nodig hebben buiten het voortreffelijke onderwijs dat de Rijksuniversiteit verzorgt is wat hulp bij het doeltreffend inrichten van het studentenbestaan. Extra cursussen! Instructie! Suggesties! Kies uit het volgend cursus-aanbod enkele aantrekkelijke modules die je in de praktijk kunt brengen gedurende de komende maanden. Je zult er je gehele studententijd plezier van hebben.

Cursus 1. Sexisme voor beginners

Het studentenleven is anders ingericht dan het dorre bestaan van de middelbare scholier. Een belangrijk aspect van de universitaire studie is dat je een waarachtig eigen identiteit ontwikkelt. Deze cursus is geschikt voor potentiële ballen en -zo die bestaan- fascistoïde lesbiennes. Doelstelling van de cursus is een inzicht te verkrijgen in basaal sexistische handelingen en uitdrukkingen. Binnen de groep zal beheersing van de materie leiden tot aanzienlijke status en identiteit.

Les 1: noem in de wandelgangen iedere voorbijgangster een 'lekkere gleuf'. Dit is alleen effectief wanneer zich in je nabijheid leden van de 'peer group' bevinden.

Les 2: studeer met enkele zogenaamde vrienden op je zompige studentenkamertje het volgende spreekkoor in: 'Hi-, ho-, hang-tieten!' op de wijze van hi-ha-hondelul (cf. voetbalvandalisten). Oefen het geleerde gekleed in pak en stropdas (voor fascistoïde lesbiennes: werk-overall en bergschoenen) quasi-spontaan op timide frêle meisjes in je onderwijsgroep.

Les 3: wordt lid van een of ander dispuut (de zogenaamde 'roedels') dat zich tot in finesses in sexisme gespecialiseerd heeft (hier valt de naam 'Banalitas' maar al te vaak; er is echter een

breder keuze!). Genoemde potten dienen zich daarbij goed te vermommen. Bij geruchte is echter 60% van de lidmaten van dergelijke groeperingen een vermomde pot, dus dat zal niet te veel moeite kosten, dunkt ons.

Cursus 2. Mannenrammen

Het wil wel eens voorkomen dat studentes geconfronteerd worden met ongewenste intimiteiten, sexisme, en ander banaal gedrag. Deze cursus wil daarvoor een oplossing bieden, en suggereert twee paralleltrajecten waaruit gekozen kan worden: Mannenrammen I en Mannenrammen II.

BERICHT UIT MAASTRICHT

Les 1 Mannenrammen I: oefen het zogenaamde 'Oostindisch doof' (zie ons cursusboek voor gevorderden), en de daarbij behorende onverstoerbare glimlach.

Les 2 Mannenrammen I: wordt lid van een dispuut ('Les Must' wordt hier vaak genoemd, er is echter een bredere keuze!) en treedt collectief de sexist tegemoet. Hiertoe is het aan te bevelen om slechts in groepen rond te trekken (de zogenaamde 'vluchtjes'). Op aanvraag is bij de redactie van dit blad een aantal replieken verkrijgbaar. Een selectie: 'Hee schrompellul!', 'Mini-piem!', 'Vermomde pot!', en dergelijke.

Les 3 Mannenrammen I: onafwendbaar zal je je op zeker moment met een sexist in bed bevinden. Dat is je moment van wraak. Neem initiatief, laat de sexist merken dat het om jón gaat, dat jij belangrijk bent, dat jij nu bepaalt wat er tussen die smoezelige lakens gebeurt. Het macho-ego zal smelten als sneeuw voor de zon. Verlaat daarna trots de stede.

Les 1 Mannenrammen II: dit is de meer gewelddadig-fysieke aanpak, alleen effectief bij zorgvuldig gedoseerd gebruik. Enige kennis van de mannelijke anatomie is een pré, dus deze benadering lijkt ons bij uitstek geschikt voor studentes geneeskunde en gezondheidswetenschappen. Het zogenaamde 'knietje' (het met kracht plaats van de knie tegen het mannelijk geslachtsapparaat) is essentieel, maar dient aangevuld te worden met het tweede deel van Les 2 Mannenrammen I: verbaal geweld. Overigens is in gevallen waar het mannelijk lid reeds geschrompeld is eventueel nog de strottehoofdstoet een uitkomst.

Cursus 3. Sex 'n' drugs 'n' rock 'n' roll

Meestal is de volgorde andersom: eerst rock and roll (op een feestje bijvoorbeeld), dan drugs, en tenslotte sex. Deze cursus heeft tot doel om de verschillende combinaties van deze geneugten te stimuleren opdat te zijner tijd volledige flexibiliteit aan de dag kan worden gelegd.

Les 1. Begin de dag eens met een limonadeglas wodka.

Les 2. In de pauze van de onderwijsgroep is het tijd voor een

virtuoze geslachtsdaad op het toilet.

Les 3. Tijdens de lunch kunt U 's wat andere muziek proberen: barock and roll over Beethoven. Neem wat XTC en bemerk dat Bill Haley evenzeer voor een houseparty kan zorgdragen.

Les 4. De studeercellen op het studielandschap geven daarna ampele gelegenheid om lichaamssappen opnieuw te laten vloeien.

Les 5. Sla het avondeten nog maar eens over en neem twee biertjes de buurvrouw/man en een hiphop-plaatje.

Les 6. Herhaal deze lessen totdat je dood neervalt.

Les 7. Laat je reanimeren.

Les 8. Haal vervolgens je eerste jaar niet.

Les 9. Herhaal lessen één tot en met vijf.

Les 10. Haal wéér je propaedeuse niet.

Les 11. Verlies je studiebeurs en kies domicilie onder de Wilhelmijn nabrug.

Les 12. Herhaal lessen zes en zeven.

Les 13. Herhaal lessen één tot en met vijf.

Les 14. Herhaal les zes.

Cursus 5. Ontlimburgisering

Vroeger kon een bepaald type student bij de evaluatie van de onderwijsgroep nog wel eens goed weggelopen met de mededeling dat hij/zij het groepsproces gedurende zes weken niet had kunnen volgen aangezien ze in Eckelrade, St. Geertruid of Bochooltz de Nederlandse taal nooit machtig waren geworden. Dergelijke studenten lijden onder het 'Zasjte Zjee-Zindróm' (ZZZ, ook wel eens genoemd 'Rustig doorslapen, de rest van de groep doet het werk wel').

De cursus 'Ontlimburgisering' geeft preventieve handreikingen om ZZZ te benaderen. Deze cursus is niet geschikt voor Hollanders die zij dienen na twee jaar Maastricht de reactiveringscursus 'Herholandisering' te volgen.

Les 1. Slik tien slaappillen in één klap door. Hoest ze daarna weer op. Mocht U dit gelukken dan mag U door naar les 2 aangezien U de basisvaardigheid voor de Hollandse G onder de knie heeft. Mocht U hier niet in slagen, dan is er nog geen man overboord, waarschijnlijk komt U niet toe aan het ZZZ - U komt nooit meer ergens aan toe.

Les 2. Zing gedurende twee maanden iedere ochtend de volgende mantra: "Limburg dat is waardeloos, Limburg dat is waardeloos". U zult bemerken dat U bevrijd wordt van een reusachtige dosis chauvinisme.

Les 3. Staak het drinken van Brand of Ridder. Schakel over op een dranksoort die échte mensen consumeren. Het is hard, maar U moet er even doorheen.

Veel geluk en sterkte!

Ach ja, nog een laatste raad: geniet!

*Eva